

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 21

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τὸ θέμα τοῦτο ἀποκτᾷ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπικαιρότητα τοῦτο μὲν ἕνεκα τῆς κατ' αὐτὰς ψηφίσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 3885 «περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν ἀφορώντων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια», ὡς καὶ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 3859 «περὶ τρόπου πληρώσεως κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ρυθμίσεως Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων», τοῦτο δὲ ἕνεκα τῆς συνερχομένης σήμερον εἰς τακτικὴν σύνοδον σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάζει τῆς ὁποίας εἶναι ἀναγεγραμμένον καὶ τὸ ἀνωτέρω θέμα.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις, ὑπὸ τὴν σημερινὴν μορφήν της, ἰδρῦθη καὶ ὠργανώθη ἐν ἔτει 1945 διὰ τοῦ βασικοῦ Νόμου 540 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» καὶ ἄλλων συμπληρωματικῶν Νόμων καὶ ἐκτελεστικῶν Διαταγμάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπηγορεύθη μὲν καὶ κατέπαυσεν ἡ χειροτονία μὴ προσοντούχων Ἐφημερίων, ἀνερχομένων τότε εἰς 2600, ἰδρῦθησαν δὲ αἱ λειτουργοῦσαι ἔκτοτε Ἐκκλησιαστικαὶ Σχολαὶ καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια μετὰ τῶν οἰκοτροφείων αὐτῶν, τῆς μεγάλης δαπάνης τῆς λειτουργίας καὶ συντηρήσεως πάντων τούτων ἀναληφθείσης ὑπὸ τοῦ Κράτους. Τοῦτο ὑπῆρξε τότε ἀληθὴς κατάκτησις τῆς Ἐκκλησίας, ἐχούσης ὑπερχιλίας χηρενούσας ἐνορίας εἰς νευραλγικὰς περιοχὰς τῆς ἀνταρτοκρατουμένης Χώρας, ὡς καὶ πολυαριθμούς ἀνευ προσόντων Ἱερεῖς, γνωρίζοντας μόνον ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν. (Βλέπ. ἡμετέρας «Προσπαθείας πρὸς μόρφωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κλήρου—

Τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως 1945-1949», σ. 12 ἐξ.).

Ὡς σκοπὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἔταξεν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῆς μορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἡμῶν, διότι κοινὴ ἦτο καὶ εἶναι ἡ γνώμη καὶ ἀπαίτησις πάντων τῶν δυναμένων νὰ ἔχωσιν ἔγκυρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην, ὅτι «εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἀποκτήσωμεν πεπαιδευμένον Ἐφημεριακὸν Κλήρον εἰς μὲν τὰς πόλεις μὲ πτυχίον τῶν δύο Θεολογικῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν μας, εἰς δὲ τὰ χωρία μὲ πτυχίον τῶν ἐπταταξίων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἢ τῶν διταξίων ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων», ὡς ἐλέγομεν εἰσηγούμενοι τὸ θέμα τοῦτο ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱεραρχίας τῆς 29 Ἰουλίου 1946 (ἐνθ' ἂν., σ. 18). Καὶ ἀποδεχόμεθα μὲν πάντες τὴν πρωταρχικὴν καὶ αὐτονόητον ἀξίωσιν, «ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην Ἱερέων ἐὺ λ α β ῶ ν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμπλήρωσιν: καὶ μ ε μ ο ρ φ ω μ ἔ ν ω ν, — ἱκανῶν ὅπως ἀποσταλῶσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου οὐ μόνον βαπτίζειν, ἀλλὰ καὶ εὐαγγελίζεσθαι καὶ μαθητεύειν καὶ διδάσκειν (Α' Κορ. 1,17. Ματθ. 28,19). Ἐὰν τῷ ὄντι θέλωμεν νὰ μὴ περιορισθῇ ἡ Ἐκκλησία μας εἰς ἀπλὴν κοινωνίαν λατρείας μόνον, ὀπισθοδρομικὴν, ἀποστεωμένην, ἀπολιθωμένην καὶ ἀνίκανον νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν της ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς κατηγοροῦσιν αὐτὴν αἱ ἑτερόδοξοι Ἐκκλησίαι, θὰ πρέπει τὸ πρῶτιστον μέλημά μας νὰ εἶναι, ὅπως συνεργασθῶμεν ὅλοι διὰ νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὴν Κλήρον τῆς ἰδίας μορφώσεως μὲ τὸν Κλήρον τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν, Κλήρον δυνάμενον ν' ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς ἡμῶν καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς μεταπολεμικῆς Κοινωνίας». (Βλέπ. ἡμε-

τέραν εισήγησιν πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ 1948, ἐνθ' ἀν. σ. 28-29).

Τὸν ἀνωτέρω ἱερὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουσα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις, εἰργάσθη ἔκτοτε ἐν μέσῳ μεγάλων δυσχερειῶν καὶ ἐπέτυχεν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερτιςχιλίους Ἱερεῖς, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι λαϊκοὶ πτυχιῶχοι αὐτῆς, ἐκ τῆς νοτίου Ἑλλάδος καὶ τῶν νήσων καταγόμενοι, ἀναμένονσι νὰ χειροτονηθῶσιν εἰς κενωθησομένας ἐφημεριακὰς θέσεις τῆς γενετείρας τῶν ἡ ἐγγὺς αὐτῆς, ἀποφεύγοντες δυστυχῶς νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἐξ αὐτῆς καὶ χειροτονηθῶσι π.χ. εἰς βόρειον Ἑλλάδα, ἐνεκα διαφορῶν λόγων καὶ ἰδίως τῆς γλισχρότητος τῶν ἀποδοχῶν καὶ τῆς ἀδυναμίας νὰ διαθρέψωσι τὰς οἰκογενεῖας τῶν. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τούτων θὰ αὐξηθῇ κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀποκτήσωσι τὴν κανονικὴν πρὸς χειροτονίαν ἡλικίαν καὶ οἱ πτυχιῶχοι τῶν ἐπταταξιῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, οἵτινες εἰσήχθησαν εἰς αὐτὰς τὸ 1945 δωδεκαετείς ἢ δεκατριετείς τὴν ἡλικίαν καὶ ἐπομένως μόλις τώρα ἤρξαντο ἀποκτῶντες τὴν κανονικὴν ἡλικίαν καὶ ζητοῦντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον.

Ἀναμφισβητήτως ἡ κατὰ τὸ 1945 ἀναμορφωθείσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις εἶχε καὶ ὠρισμένας ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας, αἱ ὁποῖαι ἠλπίζομεν τότε ὅτι θὰ διωρθοῦντο σὺν τῷ χρόνῳ προΐοντι διὰ νέων συμπληρώσεων καὶ βελτιώσεων αὐτῆς. Τότε «ὕπὸ τὰς κρατούσας χαλεπὰς συνθήκας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ τέλειον, ἀλλ' ἠρκέσθημεν εἰς τὸ καλύτερον δυνατόν» (ἐνθ' ἀν. σ. 10). Μία τῶν ἀτελειῶν τούτων ἦτο καὶ ἡ ἰδρύσις τῶν Κατωτέρων Φροντιστηρίων, ἐπιβληθεῖσα ἐκλόγων ὑπερτάτης ἀνάγκης μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Χώρας ἐκ τῆς ξενικῆς κατοχῆς, διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐκ ταύτης δημιουργηθεῖσων ὑπερχιλίων κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων ἰδίᾳ εἰς τὰ μικρὰ χωρία. Εἶχον ὁμῶς τὰ Φροντιστήρια ταῦτα τὸν χαρακτήρα τῆς προσωρινότητος διὰ μίαν μεταβατικὴν περίοδον, τοῦτο δὲ ἐδηλώθη πολλάκις. Οὕτως ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1946 ἐδηλώσαμεν, ὅτι «ἐνδρίσκομεν τελείως ἀνεπαρκῆ τὴν ὑπὸ τῶν Κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων παρεχομένην εἰς τοὺς Ἱεροσπουδαστὰς χαμηλὴν βασικὴν μόρ-

φωσιν ἀλλὰ τὰ Κατώτερα Φροντιστήρια ἔχουσι προσωρινὸν χαρακτήρα καὶ περιορισμένην ἀποστολήν, ἰδρυθέντα κυρίως διὰ τὴν ὑπὸ ὑψίστων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν λόγων ἐπιβαλλομένην ταχείαν πλήρωσιν τῶν διαρκούντος τοῦ πολέμου δημιουργηθεῖσων κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ὡς καὶ διὰ τὴν βαθμιαίαν μετεκπαίδευσιν τῶν ἤδη κεχειροτονημένων καὶ ὑπηρετούντων μὴ προσοντούχων Ἱερέων» (ἐνθ' ἀν. σ. 17, 28, 42). Διὰ τοῦτο ἐγκαίρως ἐζητήθη ἡ κατάργησις τῶν κατωτέρων τούτων Φροντιστηρίων. Καὶ πράγματι, διαρκούντος τοῦ σχολ. ἔτους 1953-54, κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσεως τὸ σχετικὸν Νομοσχέδιον καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὸν τότε Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ. Γεροκωστόπουλον, υἱοθετήσαντα κατ' ἀρχὴν τοῦτο. Δυστυχῶς ὁμῶς, λόγῳ ποικίλων ἀντιδράσεων, δὲν ἐψηφίσθη ἔκτοτε τοῦτο, μόλις δὲ πρό τινων ἐβδομαδῶν ἐπετεύχθη ὑπὸ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ κ. Βογιατζῆ ἡ ψήφισις αὐτοῦ, τροποποιημένου δυστυχῶς ἐν πολλοῖς, ὑπ' ἀριθ. 3885 καὶ τίτλον «περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ὀνθμίσεως θεμάτων τινῶν ἀφορώντων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια». Διὰ τοῦ 21 ἄρθρου αὐτοῦ ὁρίζεται, ἐπὶ τέλους, ὅτι «ἀπὸ τοῦ σχολ. ἔτους 1959-60 καταργοῦνται πάντα τὰ Κατώτερα Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια», ἐκ δὲ «τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων καταργεῖται τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος συντηρούμενον». Τοιοῦτοτρόπως θὰ καταπαύσῃ πλέον ἡ ἐκ τῶν Κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων ἔξοδος καὶ εἴσοδος εἰς τὸν Ἐφημεριακὸν Κλῆρον Ἱερέων λίαν χαμηλῆς καὶ ἀπαραδέκτου πλέον μορφώσεως, καὶ ἐπομένως μέλλει σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου νὰ ἐκλείψῃ ἡ λεγομένη «τρίτη μισθολογικὴ κατηγορία» Ἐφημερίων, ὡς τοῦτο ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1945 συντελούμενον βραδέως καὶ διὰ τὴν τετάρτην κατηγορίαν. Ἄν καὶ ὅταν ὀλοκληρωθῇ τοῦτο, τότε θὰ ἔχῃ ἡ μὲν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις ἐκπληρώσει τὸν προορισμὸν τῆς, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποκτήσῃ Ἐφημεριακὸν Κλῆρον ἀνωτέρας ὁπωσοῦν μορφώσεως.

Περαιτέρω διὰ τοῦ 18 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ

Ν.Δ. αἱ λειτουργοῦσαι νῦν ἐπτατάξιοι Ἑκκλησιαστικαὶ Σχολαὶ μετατρέπονται εἰς ἑξατάξιους, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν δύο πρώτων τάξεων αὐτῶν καὶ τῆς προσθήκης μιᾶς εἰσέτι τελευταίας τάξεως, θὰ δέχονται δὲ πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὴν πρώτην τάξιν αὐτῶν, κατόπιν ἐπιτυχῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, μαθητὰς ἔχοντας ἐνδεικτικὸν προαγωγῆς ἐκ τῆς δευτέρας πρὸς τὴν τρίτην τάξιν τοῦ ἑξατάξιου Γυμνασίου (ἀντὶ τῆς ἑκτῆς δημοτικοῦ, ὡς μέχρι τοῦδε) καὶ ἡλικίαν μέχρι 17 ἐτῶν. Διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς εἰσέτι τάξεως αἱ Ἑκκλησιαστικαὶ Σχολαὶ καθίστανται ἑξατάξιοι, παρέχουσαι ἑξαετῇ γυμνασιακὴν κλασσικὴν μόρφωσιν (τὰ δύο πρώτα ἔτη ἐν τοῖς Γυμνασίοις καὶ τὰ ἑτέρα ἀνώτερα τέσσαρα ἔτη ἐν ταῖς Σχολαῖς), ὡς καὶ διετῇ ἱερατικῇ ἐπιμόρφωσιν, οἷαν περίπου παρέχουσι καὶ τὰ Ἀνώτερα Ἑκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια. Ὅτι διὰ τῆς τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ταύτης τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἐπιτυγχάνεται σημαντικὴ βελτίωσις αὐτῶν, ὑπάρχει δὲ καὶ μεγαλότερα πιθανότης νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν Ἱερὸν Κλήρον οἱ μεγαλότερας ἢ πρότερον ἡλικίας ἐκ τῶν Γυμνασίων προσλαμβανόμενοι τρόφιμοι αὐτῶν, μόλις εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ εἴπωμεν. Συναφῶς ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας διαπιστοῖ, ὅτι «τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχωμεν δύο καθ' ὅλον τὸ Κράτος τύπους Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ἀπολύτως ἰσοτίμων, τὰς ἑξατάξιους Ἑκκλησιαστικὰς Σχολὰς, εἰς τὰς ὁποίας θὰ εἰσάγονται τρόφιμοι μικρᾶς σχετικῶς ἡλικίας καὶ θὰ μορφώνονται ἐπὶ ἑξαετίαν, καὶ τὰ Ἀνώτερα Ἑκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια, εἰς τὰ ὁποία θὰ εἰσάγονται μεγάλοι τὴν ἡλικίαν ἀπόφοιτοι Γυμνασίων ἀπὸ 22 μέχρι 30 ἐτῶν καὶ οἱ ὅποιοι θὰ μορφώνονται ἐπὶ διετίαν. Εἰς τὰς ἑξατάξιους Ἑκκλησιαστικὰς Σχολὰς ἢ ἐπὶ ἑξαετίαν μόρφωσις εἶναι ἱκανὴ νὰ γεννήσῃ τὴν ἔφεσιν πρὸς χειροτονίαν καὶ εἴσοδον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑκκλησίας, οἱ δὲ εἰς τὰ Ἀνώτερα Ἑκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια εἰσαγόμενοι, ὄντες ἀπόφοιτοι Γυμνασίων, ἀσφαλῶς προσέρχονται εἰς αὐτὰ μὲ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνωσι Κληρικοί. Διὰ τῆς λειτουργίας δύο μόνον τύπων Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν καθ' ὅλον τὸ Κράτος θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ὁμοιόμορφον μόρφωσιν καὶ κατάρτισιν τοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἐξ αὐτῶν ἀποφοιτῶντες θὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ προσόντα διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς μισθολογικῆς κατηγορίας, τῆς προαγωγῆς των καὶ ἑξῆς».

Ὁμοίως διὰ τοῦ 23 ἄρθρου τοῦ εἰρημένου Ν.Δ. θεσπίζεται, ὅτι εἰς τὰ Ἀνώτερα διτάξια Ἑκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια εἰσάγονται ἀπολυτηριοῦχοι τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Διδασκαλείου, μετὰ προηγουμένην ἐπιτυχῇ γραπτὴν εἰσιτήριον δοκιμασίαν εἰς τὰ ἀρχαῖα καὶ νέα Ἑλληνικὰ καὶ τὴν Ἑκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, οἱ μὲν λαϊκοί, ἐκλελεγμένοι ἢ μὴ, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἡλικίαν 22-30 ἐτῶν, οἱ δὲ Κληρικοὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσιν ὑπερβῇ τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐπὶ πλέον δὲ οἱ λαϊκοὶ ὑποχρεοῦνται, ὅπως χειροτονηθῶσι Διάκονοι κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τῆς φοιτήσεώς των ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀποφευχθῇ ἡ διαρροὴ ἱκανῶν πτυχιούχων τῶν Ἀνωτέρων Φροντιστηρίων, μὴ προσελθόντων εἰσέτι εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἐκ διαφορῶν λόγων. Εἶναι προφανές, ὅτι καὶ αἱ τροποποιήσεις αὗται θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν προσερχομένων καὶ διακρινομένων ἐπὶ ἐλληνομαθεῖα Ἱεροσπουδαστῶν καὶ καθόλου εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς λειτουργίας καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν Ἀνωτέρων Ἑκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀσφαλῆ εἴσοδον πάντων τῶν τροφίμων εἰς τὸν Ἱερὸν Κλήρον. Προσθετέον ἐνταῦθα ὅτι διὰ προγενεστέρον Ν. Διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 3775/1957 ἰδρύθη ἐν Τήνῳ καὶ θέλει λειτουργήσῃ ἐντὸς διετίας «Πρότυπον Ἀνώτερον Ἑκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον» δαπάναις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Τέλος διὰ τῶν ἄρθρων 1-17 τοῦ Ν.Δ. 3885 ἰδρύεται νέα Ἀνώτερα Ἑκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἰσότιμος πρὸς τὰς Παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας τοῦ Κράτους, οἱ πτυχιούχοι τῆς ὁποίας θὰ διορίζονται Ἱερεῖς καὶ Δημοδιδάσκαλοι εἰς τὰ χωρία τῶν παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων, λαμβάνοντες πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν θέσεων. Σημειωτέον ὅτι διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν τούτων παραμεθορίων ἐνοριῶν λαμβά-

νονται καὶ ἄλλα ἀξιόλογα μέτρα διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντος Ν.Δ. 3859/1958 «περὶ τρόπου πληρώσεως κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ὀρθομίσσεως ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων». Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Ἑκκλησιαστικὴν Παιδαγωγικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης εἶναι τριετής, εἰσάγονται δὲ εἰς αὐτὴν μετ' εὐδόκιμον εἰσιτήριον ἐξέτασιν οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Ἑκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ ἡλικίαν 23-28 ἐτῶν, οἰκοῦντες καὶ διαιτώμενοι δωρεὰν ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ τῆς Σχολῆς. Οἱ σπουδασταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεως ἐν τῇ δευτέρᾳ ἢ τρίτῃ τάξει ἐκλέγονται Ἑφημέριοι εἰς κενὰς παραμεθορίους ἐνορίας καὶ χειροτονοῦνται, τοποθετούμενοι εἰς αὐτὰς εὐθὺς μετὰ τὴν λήψιν τοῦ πτυχίου των, ἐπὶ πλέον δὲ διορίζονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν καὶ δημοδιδάσκαλοι εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, ἐν ᾧ ὑπηρετοῦσιν ὡς ἐφημέριοι. «Εἰς περίπτωσιν μὴ χειροτονίας των δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ ὡς δημοδιδάσκαλοι» (ἄρθρ. 4).

Αὗται εἶναι αἱ νέαι μεταρρυθμίσεις, συμπληρώσεις καὶ βελτιώσεις τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἑκπαιδεύσεως. Ὑπολείπονται βεβαίως νὰ γίνωσι καὶ ἄλλαι, ἀναφερόμεναι ἰδίως εἰς τὴν εὐρυθμότεραν λειτουργίαν, τὸ διδακτικὸν προσωπικόν, τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, τὰ διδακτικὰ βιβλία, τὴν μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἑκκλησιᾶν Σχολῶν καὶ Φροντιστηρίων καὶ γενικῶς εἰς τὴν ποιοτικὴν βελτίωσιν τοῦ συντελουμένου ἐν τῇ Ἑκκλησιαστικῇ Ἑκπαιδεύσει ἔργου. Εἰς τὴν ὀρθομίαν τῶν θεμάτων τούτων δύνανται νὰ συνεισφέρωσιν αἱ ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ συζητήσεις καὶ προτάσεις, ὡς καὶ αἱ μελέται τῶν ἀρμοδίων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας, τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν ὅτι θὰ χωρήσῃ ἐν καιρῷ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ οἰκείου Νομοσχεδίου.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν γενομένων ὡς ἄνω ὀλίγων μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων ἡ Ἑκκλησιαστικὴ Ἑκπαίδευσις θὰ δυνήθῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον της, περιλαμβάνουσα, ὡς εἶδομεν, δύο τύπους Σχολῶν μὲ πλήρη γυμνασιακὴν κλασσικὴν μόρφωσιν καὶ διετεῖ ἱερατικὴν ἐπιμόρφωσιν, ἥτοι τὰς ἐξαταξίους Ἑκκλησιαστικὰς Σχολὰς μετὰ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης καὶ τὰ διτάξια Ἀνώτερα Ἑκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια. «Τοιοντοτρόπως οἰοσδήποτε Ἱερεὺς

καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν θὰ ἔχῃ ὡς βάσιν τῆς μορφώσεώς του τὴν ἐγκύκλιον κλασσικὴν γυμνασιακὴν μόρφωσιν, ἣν ἔχει πᾶς διανοούμενος Ἕλλην, καὶ μετὰ διετεῖ φοίτησιν θὰ γίνεται κάτοχος καὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἐκκλησιαστικῆς καὶ θεολογικῆς μορφώσεως πρὸς κατάρτισίν του εἰς Ἱερέα, ἱκανὸν νὰ ἐκπληροῖ δεόντως τὰ ἐφημεριακά του ἔργα ἐν τῇ ἐνορίᾳ του», ὡς γράφει ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει ἐπὶ τοῦ Ν.Δ. 3885 ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆς. Ὡς δὲ παρατηρεῖ ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ λόγῳ του πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ἐκ τῶν Ἀνωτέρων Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Φροντιστηρίων «θὰ προέρχονται ἐφεξῆς οἱ διὰ τὰς κόμας καὶ τὰ χωρία προσοριζόμενοι Ἱερεῖς τῆς δευτέρας κατηγορίας, οἵτινες θὰ κέκτηνται ὡς βάσιν τῆς μορφώσεώς των τὴν ἐγκύκλιον κλασσικὴν παιδείαν μὲ διετεῖ εἰσέτι ἐκκλησιαστικὴν ἐπιμόρφωσιν, ἐνῶ ἐκ τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης θὰ προέρχονται οἱ διὰ τὰς πόλεις προσοριζόμενοι Ἱερεῖς τῆς πρώτης κατηγορίας. Οὐδεμία σοβαρὰ ἀντίρρησης δύνανται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι εἰς τοῦτο ἀκριβῶς δεόν νὰ κατατείνῃ τελικῶς ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ νὰ ἔχῃ δῆλα δὴ Ἱερεῖς μόνον τῆς πρώτης καὶ δευτέρας μισθολογικῆς κατηγορίας, τῶν δύο ὑπολοίπων κατηγοριῶν τρίτης καὶ τετάρτης μελλουσῶν νὰ ἐκλείψωσιν ὁλοσχερῶς σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου. Ἐπομένως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται ὅπως στρέψωσι τὰς ἐνεργείας των, ἐπιλέγοντες καὶ χειροτονοῦντες ἀξίους κατὰ πάντα Ἱερεῖς μόνον τῶν δύο πρώτων κατηγοριῶν, ἐξασφαλίζοντες τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐνοριῶν, ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατόν, καὶ γενικῶς περιβάλλοντες αὐτοὺς μετὰ πατρικῆς στοργῆς ὡς συλλειτουργοὺς καὶ συνεργάτας ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου».

Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως τὴν κατευθυντήριον ταύτην γραμμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θελήσωσι νὰ ἀκολουθήσωσι πιστῶς πάντες οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ Κράτος θελήσῃ νὰ ἔλθῃ συνεπίκουρον εἰς τὴν μεγάλην καὶ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3859 (*)

«Περὶ τρόπου πληρώσεως κενῶν Ἑφημεριακῶν θέσεων παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ρυθμίσεως Ἑκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων».

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1958 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200) 1940 (Φ.Ε.Κ. 43) Α') «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἑφημερίων» ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως καὶ ἰσχύουσι σήμερον καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 ἐδ. 1 τοῦ Α.Ν. 807)1945 (Φ.Ε.Κ. 323) Α') «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 540)1945 «περὶ Ἑκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» ἐπιτρέπεται ἡ ἐκλογή, χειροτονία καὶ ὁ διορισμὸς εἰς κενὰς Ἑφημεριακὰς θέσεις παραμεθορίων χωρίων, καθοριζομένων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων καὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης τῶν παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων Διδυμοτείχου, Μαρωσίας, Ξάνθης, Δράμας, Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν (μόνον ὡς πρὸς τὴν Ἑπαρχίαν Νευροκοπίου, Σιδηροκάστρου, Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, Φλωρίνης, Καστορίας, Δροῦνουπόλεως, Παραμυθίας τῶν κεκτημένων πτυχίων Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἢ ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ τοῦ τέως Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἢ ἐνδεικτικὸν τῆς (Β' δευτέρας τάξεως) ἐξαταξίου Γυμνασίου.

2. Οἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐκλεγόμενοι καὶ χειροτονοῦμενοι Ἱερεῖς κατατάσσονται:

Οἱ μὲν κεκτημένοι ἀπολυτήριον τοῦ τέως Ἑλληνι-

* Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 155/1958 φύλλον τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος πρῶτον).

δυσχερῇ ταύτην ἐξυφωτικὴν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου προσπάθειαν τῆς Ἑκκλησίας, ῥυθμίζον ἱκανοποιητικῶς τὸ ἐφημεριακὸν μισθολόγιον καὶ οὕτω δημιουργοῦν τὰς εὐνοϊκὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Ἱερὸν Ἑφημεριακὸν Κλήρον τῶν πολυαριθμῶν εὐσεβῶν πτυχιούχων τῶν Θεολογικῶν καὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Φροντιστηρίων, καὶ δὴ κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν τῶν πρώτων, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑκκλησίας, τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

κοῦ Σχολείου ἢ ἐνδεικτικὸν τῆς β' τάξεως ἐξαταξίου Γυμνασίου εἰς τὴν τετάρτην μισθολογικὴν κατηγορίαν, οἱ δὲ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ πτυχίον Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν τρίτην μισθολογικὴν κατηγορίαν.

3. Οἱ οὕτω χειροτονοῦμενοι Ἱερεῖς ὑποχρεοῦνται ὅπως, ἐντὸς πενταετίας ἀπὸ τῆς χειροτονίας των, παρακολουθήσωσι ὀρισμένον κύκλον μαθημάτων καθοριζόμενον δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως μετὰ γνώμην τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλ. Ἐκπαιδεύσεως, ἐπὶ ἓν διδακτικὸν ἔτος, εἰς ἓν ἢ δύο ἐκ τῶν λειτουργούντων Ἀνωτέρων Ἐκκλ. Φροντιστηρίων καθοριζομένων δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ὀργανομένων παρ' αὐτοῖς εἰδικῶν τμημάτων α) ἰδίου διὰ τοὺς κεκτημένους ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ β) ἰδίου διὰ τοὺς κεκτημένους ἀπολυτήριον τοῦ τέως Ἑλληνικοῦ σχολείου ἢ τῆς β' τάξεως τοῦ ἐξαταξίου Γυμνασίου.

Οἱ ἐπιτυχῶς ἀποφοιτῶντες τῶν εἰδικῶν τούτων τμημάτων μετεκπαιδεύσεως κατατάσσονται, οἱ μὲν κεκτημένοι ἀπολυτήριον τῶν τέως Ἑλληνικῶν Σχολείων ἢ ἐνδεικτικὸν τῆς β' τάξεως τοῦ ἐξαταξίου Γυμνασίου εἰς τὴν τρίτην μισθολογικὴν κατηγορίαν, οἱ δὲ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν δευτέραν μισθολογικὴν κατηγορίαν.

4. Οἱ ὡς ἄνω Ἱερεῖς τῶν παραμεθορίων Ἱ. Μητροπόλεων δύνανται νὰ μετατίθενται εἰς ἄλλας παραμεθορίους ἐνορίας τῶν εἰρημένων Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἀπαγορευομένης τῆς μεταθέσεως των εἰς ἐνορίαν τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐπικρατείας.

Ἄρθρον 2.

Εἰς ἅπαντας τοὺς Ἑφημερίους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ἐνορίας τῶν χωρίων μέχρι ἐβδομήκοντα οἰκογενειῶν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων Ἱ. Μητροπόλεων, χορηγεῖται πρόσθετον μηνιαίον ἐπίδομα, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ (1)2 τοῦ καταβαλλομένου εἰς αὐτοὺς μισθοῦ εἰς βάρος τοῦ λογαριασμοῦ «Κεφάλαιον πρὸς πληρωμὴν μισθοῦ Ἑφημεριακοῦ Κλήρου» (Α.Ν. 536)1945 ΦΕΚ 226 Α').

Ἄρθρον 3.

1. Ἱερεῖς θεολόγοι ἢ ἀπόφοιτοι Ἀνωτέρων ἢ Κατωτέρων Ἑκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων ἢ Ἑκκλησιαστικῶν Σχολῶν μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν περιοχῶν τῆς Ἡπείρου, Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἐφ' ὅσον ἀποδέχονται νὰ ὑπηρετήσωσι μετὰ τὴν χειροτονίαν των εἰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ὡς ἄνω περιοχῶν λαμβάνουσιν ὡς ἐπίδομα τὸ ἐν δευτέρῳ (1)2 τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν, καταβαλλομένου εἰς βάρος τοῦ λογαριασμοῦ «Κεφάλαιον πρὸς πληρωμὴν μισθοῦ Ἑφημεριακοῦ Κλήρου» (Α.Ν. 536)1945. Φ.Ε.Κ. 226—Α').

2. Δέν ἐπιτρέπεται ὁ διορισμός ἢ ἡ μετάθεσις ὡς ἐφημερίων ἀγάμων κληρικῶν Θεολόγων ἢ ἀποφοίτων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἢ Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων εἰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Θεσσαλονίκης καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσι προϋπηρετήσει ἐπὶ μίαν πενταετίαν τοῦλάχιστον ὡς ἐφημέριοι ἢ Ἱεροκλήρυκες ἢ πρωτοσύγκελλοι ἢ γραμματεῖς ἢ γραφεῖς εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ δὲν ἔχουσι συμπληρώσει τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των.

3. Ἀγαμοὶ κληρικοὶ Θεολόγοι ἢ ἀπόφοιτοι Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἢ Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων μὴ ὑπερβάντες τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ὑπηρετοῦντες κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς ἐφημεριακὰς θέσεις ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι Θεσσαλονίκης καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος παύονται τῶν θέσεων των τούτων αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσι προϋπηρετήσει ὡς ἐφημέριοι ἢ Ἱεροκλήρυκες ἢ Πρωτοσύγκελλοι ἢ γραμματεῖς ἢ γραφεῖς Μητροπόλεων εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐπὶ μίαν πενταετίαν τοῦλάχιστον. Οὗτοι τοποθετοῦνται ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος κατ' αἵτησιν εἰς κενὰς θέσεις Ἐφημερίων ἢ Ἱεροκληρύκων ἢ Πρωτοσυγγέλλων ἢ γραμματέων ἢ γραφέων εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Εἰς τούτους μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς κατὰ τὰ ὡς ἄνω τοποθετήσεως των καὶ μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀνάληψιν ὑπηρεσίας εἰς τὴν νέαν θέσιν των καταβάλλεται ἐκ τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἐπαύθησαν ἀποζημίωσις ἴση μὲ τὸ ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἐστερήθησαν ἀπὸ τῆς αὐτοδικαίας παύσεως των μὴ δυναμένης νὰ εἶναι ταύτης μεγαλυτέρας τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν.

4. Ἐπὶ μίαν διετίαν ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος οὐδεὶς μετατίθεται εἰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις πόλεων πληθυσμοῦ ἄνω τῶν πέντε χιλιάδων κατοίκων εἰς περιοχὰς τοῦ Κράτους πλὴν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐὰν δὲν ἔχη προηγουμένης ὑπηρετήσεως ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον τριετίαν εἰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν παραμεθορίων Ἱερῶν Μητροπόλεων Διδυμοτείχου, Μαρωνείας, Ξάνθης, Δράμας, Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν, Σιδηροκάστρου, Φλωρίνης, Πολυανῆς, καὶ Κιλκισίου, Καστορίας, Δρυϊνουπόλεως καὶ Παραμυθίας.

5. Ἀπαγορεύεται ὁ διορισμός ἢ ἡ τοποθέτησις ἔστω καὶ ὑπὸ τύπον προσωρινότητος Ἐφημερίων εἰς Ἑνορίας καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 51 τοῦ Α.Ν. 2200)1940 (περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων) (ΦΕΚ 43 Α') προβλεπομένου ἀριθμοῦ Ἐφημερίων παρ' ἐκάστη ἐνορία ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν ἐνοριτῶν, πᾶσα δὲ τοιαύτη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐν τῷ μέλλοντι τοποθέτησις ἢ διορισμός καθ' ὑπέρβασιν εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρος καὶ οὐδεμίαν γεννᾷ ὑποχρέωσιν καταβολῆς μισθοῦ εἰς τὸν ὑπεραριθμὸς τοποθετηθέντα Ἐφημέριον.

Τὰ Δημόσια Ταμεῖα μέσῳ τῶν ὁποίων ἐνεργεῖται ἡ μισθοδοσία τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὑποχρεοῦνται νὰ αἰτῶνται καθ' ἐξαμηνίαν ὅπως αἱ μισθοδοτικαὶ καταστάσεις συνοδεύονται ὑπὸ βεβαιώσεως τῶν οἰκείων Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ἐκάστην ἐνορίαν καὶ ὀνομαστικὴν κατάστασιν τῶν ὀριστικῶς ἢ προσωρινῶς τοποθετημένων Ἐφημερίων καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τοποθετήσεως ἢ διορισμοῦ ἐκάστου τούτων, ἐφ' ὅσον δὲ διαπιστοῦται ὑπεραριθμία Ἐφημερίων ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἐνορίας νὰ μὴ καταβάλλωσι τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐκ τῶν ἐφημερίων κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τελευταίως τοποθετημένων, ὡς ὑπεραριθμῶν.

Ἡ διάταξις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοποθετήσεων ἢ διορισμῶν Ἱερῶν λαβόντων χώραν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθρον 4.

1. Ἀστικὰ ἀκίνητα ἐν τῇ πόλει Βερροίας ἀνήκοντα κατὰ κυριότητα εἰς Ἑνοριακοὺς Ναοὺς τῆς πόλεως ταύτης ἐπιτρέπεται ἐντὸς διετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νὰ ἐκποιῶνται ἄνευ δημοπρασίας, ὅταν ἀγοραστὰι τούτων εἶναι μισθωταὶ των ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον καὶ δὲν κέκτηνται ἐν Βερροίᾳ ἀστικὴν ἀκίνητον περιουσίαν, τῆς ἀξίας τῶν οὕτω ἐκποιουμένων ἀκινήτων καθοριζομένης παρ' Ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ ἀποτελουμένης :

α) Ἐκ τοῦ Νομομηχανικοῦ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Βερροίας ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του.

γ) Ἐκ τοῦ Πρωτοδίκου μέλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βερροίας.

δ) Ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδιοκτῆτου Ἑνοριακοῦ Ναοῦ ἀναπληρουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ ἑτέρου μέλους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐκποιήσις ἐνεργεῖται εἴτε κατ' αἵτησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐνοικιαστοῦ τοῦ ἀκινήτου εἴτε τῇ ἐγγράφῳ προσηκῶσι τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἐνοικιαστὰς ἀκινήτων ἐμπίπτοντας εἰς τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ οἰκείος Μητροπολίτης, πρὸς ὃν κοινοποιεῖται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ πρόθεσις των, ὑποχρεοῦται νὰ συγκροτήσῃ τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκτιμήσεως ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, αὕτη δὲ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ τιμήματος τοῦ ἐκποιητέου ἀκινήτου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συγκροτήσεώς της.

Ἡ ἀποζημίωσις τῶν μελῶν τῆς ἐκτιμητικῆς Ἐπιτροπῆς βαρύνει τὸν ἀγοραστήν, δὲν δύναται δὲ νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν 100 δραχμῶν δι' ἕκαστον μέλος κατὰ συνεδρίαν καὶ οὐχὶ πλέον τῶν τριῶν συνεδριῶν.

Ὁ ἀγοραστὴς μισθωτῆς ὑποχρεοῦται ἅμα τῇ ὑπογραφῇ τοῦ συμβολαίου τῆς ἀγοραπωλησίας νὰ καταβάλλῃ τὸ 1/4 τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου τὰ δὲ ἑτέρα 3/4 εἰς εἰκοσι ἐξαμηνιαίας τοκοχρεωλυτικὰς

ΟΙ ΠΡΟΜΑΧΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τὴν 11ην Μαΐου τοῦ 330 μ.Χ. ὁ Κοσμοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐνεκαίνιαζε τὴν ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πόλιν τοῦ Μεγαρέως Βύζαντος καὶ ἀνεδείκνυε ταύτην τὴν βασιλεύουσαν Πόλιν τοῦ οἰκουμενικοῦ Κράτους.

Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως τοῦ Βυζαντίου, τότε, εἰκοστὸς δεῦτερος ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, εὗρέθη Ἀλέξανδρος ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς καὶ Πρωτοπρεσβύτερος καὶ διάδοχος τοῦ ἁγίου Μητροφάνους τοῦ Α', ἐξάρτῳμενος, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον τῆς Θρακικῆς μεγαλοπόλεως Ἡρακλείας, τῆς ἀρχαίας Περίνθου. Ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος ἐκοιμήθη τὴν 10ην Μαΐου ἐπίσκοπος τοῦ Ἡρακλείας καὶ ἐξύπνησε τὴν 11ην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βασιλευούσης, ἐπιφυλάξας εἰς τὸν Ἡρακλείας τὴν θλιβεράν μόνην τιμὴν νὰ τῷ παραδῶσιν τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον.

Ὁ Ἀλέξανδρος «θεοφιλὴς εἶπερ τις μάλιστα ὢν» κατὰ Νικηφόρον τὸν Κάλλιστον¹ καὶ «ἀποστολικοῖς χαρίσμασι λαμπρυνόμενος» κατὰ τὸν Θεοδώρητον², ὁ πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κων/πόλεως, ἦτο ζηλωτὴς ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας Παλάδιον αἰώνιον καὶ κέντρον παγκόσμιον προώριστο

1. Ἐπισκοπικοὶ Κατάλογοι, Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου 'Αρ. 'Αθ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. Ἀρχ. Στεφανίδου. Ἀθῆναι 1948. Σωκράτους Ἐκκλ. Ἱστορ. Α' 27, 37 Β-6. Θεοδώρητου Ἐκκλ. Ἱστορ. Α', 2, 13.

2. Νικηφόρου Καλλίστου Ἐκκλ. Ἱστορ. Α', 8-15.

δόσεις ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ ἀγοραζομένου ἀκινήτου. Τὰ τέλη καὶ λοιπὰ ἔξοδα τῆς ἀγοραπωλησίας βαρύνουσι τὸν ἀγοραστήν.

3. Τὰ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων τούτων ἔσοδα διατίθενται ὑπὸ τῶν ἐνοριακῶν ναῶν μόνον διὰ τὴν ἀπόκτησιν δι' ἀγορᾶς ἢ ἀνεγέρσεως ἐτέρων προσοδοφόρων ἀστικῶν ἀκινήτων.

Ἄρθρον 5.

Καταργεῖται πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἔρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1958

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Κ. Καλλίας, Δ. Μακρῆς, Γ. Βογιατζῆς, Ν. Μάρτης, Κ. Ἀδαμόπουλος, Α. Στράτος, Κ. Τσάτσος, Ε. Κаланτζῆς, Α. Ἀλιπράντης, Η. Κονίτσας, Ε. Κεφαλογιάννης, Δ. Θανάπουλος, Ι. Ψαρρέας.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1958

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΩΝ. ΚΑΛΛΙΑΣ

ὑπὸ τῆς τὰ πάντα διεπούσης θείας Προνοίας νὰ ἀναδειχθῇ ἡ πόλις τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἀλέξανδρος διετέλει εἰς στενὴν ἐπαφήν, μετὰ τῶν κορυφαίων ὑπερασπιστῶν τῆς Πίστεως τῆς Νικαίας Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρείας, δι' ἐπιστολῆς λεπτομερῶς ἐξιστορήσαντος αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου³ καθὼς καὶ μετὰ τῶν Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ μακαρίου Εὐσταθίου Ἀντιοχείας, προεδρεύσαντος κατὰ Θεοδώρητον τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ ἐκφωνήσαντος ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τὸν πανηγυρικὸν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον⁴.

Μετὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐν ἣ ἐξεπροσώπησεν ὡς Πρωτοπρεσβύτερος (=Πρωτοσύγκελλος;) τὸν ἀδυνατοῦντα λόγῳ γήρατος Γέροντά του ἅγιον Μητροφάνην, καίτοι ἄγων καὶ οὗτος τὸ 70ὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἀνέλαβεν, ἐκ τοῦ πυρίνου ζήλου του διὰ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ παγίωσιν τῆς Πίστεως τῆς Νικαίας ἐλαυνόμενος, ἱεροποστολικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, γνωστοποιῶν τὸν κατὰ τῆς Ἀρειανικῆς αἵρέσεως ὅρον τῆς Συνόδου καὶ στηρίζων τὸ ὀρθὸν δόγμα.

Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν διέλευσίν του καὶ ἐκ Θεσσαλονίκης, τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης, τοῦ ἀκμαίου ἤδη κέντρου τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας, ἣν ἡγυᾶτο τὸ ἀχνίζον ἀκόμη αἷμα τοῦ Διδασκάλου τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου († 306), ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀποστολικοῦ γέροντος Ἀλεξάνδρου ἡ πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας φυσιογνωμία τοῦ ἡμετέρου Θεσσαλονικέως νεαροῦ ἀνδρὸς Παύλου.

Ἐπιστρέφων εἰς Κων/πολιν ὁ Ἀλέξανδρος, ἵνα διαδεχθῇ τὸν κατὰ τὸ μεταξὺ ἀποθανόντα ἅγιον Μητροφάνην, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, ὡς «ἀπαρχὴν» τῆς ἀποστολικῆς του περιοδείας τὸν Θεσσαλονικέα Παῦλον, ὡς τρεῖς περίπου αἰῶνας πρότερον παρελάμβανεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τὰ Λύστρα τῆς Λυκαονίας τὸν Τιμόθεον.

Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τοῦ Παύλου, ζῶντες ἐντόνως τὰς δεσποζούσας ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβῶν Θεσσαλονικέων παραδόσεις περὶ τοῦ ἡγαπημένου ἁγίου διδασκάλου καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν Ἀπ. Παύλου, ὠνόμασαν τὸ τέκνον των εἰς τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου ἔθετο οὕτω αὐτό. Ἀνατραφεὶς δ' ὑπ' αὐτῶν ὁ Παῦλος ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου καὶ ὑποστάς τὴν ἀνυπολόγιστον σημασίαν ἐπίδρασιν τῆς προσωπικότητος, τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ προσφάτου μαρτυρίου τοῦ ἐνδόξου τέκνου τῆς Θεσσαλονικῆς Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, καθὼς καὶ τοῦ συγχρόνου Ἐπισκόπου Θεσσαλονικῆς ἁγίου Ἀλεξάνδρου (305-335), θερμοῦ συμπαραστάτου καὶ συναγωνιστοῦ καὶ ὑπερασπι-

3. Θεοδώρητου Ἐκκλ. Ἱστορ. Α', 7. Σωκράτους Α', 24, Γελασίου Κυζικ. Σύσταγμα, λόγ. β', 3. Hieronym de script. eul. c. 85. Ἀθαν. Μεγ. Ἱστορ. Ἀρειαν. 5-8.

4. Ἐνθ' ἄνωτ.

στοῦ τοῦ Μ. Ἀθανασίου ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ ἀγῶνι,⁵ ἦτο παρεσκευασμένος νὰ διαδραματίσῃ ρόλον σπουδαιότατον ἐν τῇ νεαρᾷ εἰσέτι Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις μόλις ἐξερχομένη ἐκ τῶν δέκα σκληρῶν διωγμῶν τῆς καὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς, ἐλάμβανε τὴν ἐνιαίαν ἐξωτερικὴν τῆς μορφήν καὶ ἐσχημάτιζε τὸν φλοιὸν τῆς, ὅστις διὰ μέσου τῶν αἰώνων θὰ ἐξησφάλιζεν ἀλώβητον καὶ ἀμίαντον τὴν θεῖαν τῆς οὐσίαν καὶ τὸ σωτήριόν τῆς περιεχόμενον.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, ἐχειροτόνησεν τὸν Θεσσαλονικέα Παῦλον διάκονον καὶ κατέστησεν αὐτὸν γραμματέα του.

Ὡς διάκονος καὶ γραμματεὺς τοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου ὁ Παῦλος († 327-337), ἔζησεν ὅλας τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς ἀγωνίας τοῦ σεβασμίου Γέροντός του, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς Νικαίας καὶ τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῆς βυσσοδομούμενα καὶ τεκταινόμενα ὑπὸ τῶν δολίων καὶ φαύλων φιλαρειανῶν ἐπισκόπων καὶ μετέσχε ὅλων τῶν τιμῶν καὶ σθεναρῶν ἀγώνων, οὓς ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος, μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ κατέβαλε, διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς Πίστεως τῆς Νικαίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πρωτεύουσας τοῦ κράτους ἐκ τῶν ἀρειανικῶν τεχνασμάτων καὶ μεθοδεῶν καὶ ἐπιβουλῶν τῶν φθονερῶν αὐτῆς γειτόνων Εὐσεβίου Νικομηδείας, Θεόγνιδος Νικαίας καὶ τοῦ λόγον μίσους ἔχοντος Θεοδώρου Ἡρακλείας!

II. Δυστυχῶς καὶ μετὰ τὴν διατύπωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ τὴν καταδίκην καὶ ἐξορίαν τοῦ ἀντιχρίστου Ἀρείου, ὁ σάλος ὁ ταράττων τὸν τε κλῆρον καὶ τὸν λαὸν καὶ τὸ κράτος ὁλόκληρον δὲν ἐξέλιπε. Πνέοντες μένεα οἱ ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὀρθότητος καὶ ἀποστολικότητος τῆς πίστεως τῆς ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας, Σουλβέστρου Ρώμης, Εὐσταθίου Ἀντιοχείας, Μακαρίου Ἱεροσολύμων, Ὁσίου Κορδοῦης, Ἀλεξάνδρου Θεσσαλονίκης (Ἰλλυρικῶ) κ.π.λ., ἐπεζήτουν λυσσῶδως καὶ μετὰ σατανικῆς δολιότητος νὰ ρίψουν τοὺς ἱερεῖς τούτους καὶ ἀποστολικούς ἄνδρας εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Αὐλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεδιώξαν ἔρποντες καὶ λείγοντες κοσμικώτατα νὰ ἀναρριχηθοῦν, ἵνα, ἀφοῦ ἐξοντώσουν ἐκείνους, κατορθώσουν νὰ κλονίσουν τὸ δόγμα τῆς Νικαίας, ἐπαναφέρουν τὸν Ἀρειὸν καὶ ἐπιβάλουν τὸν ἀντίχριστον καὶ ἀντιτριαδικὸν Ἀρειανισμόν.

Μὲ ἐπικεφαλῆς δὲ τὸν φαυλεπίφραυλον Νικομηδείας Εὐσέβιον, μετῆρχοντο πάντα τὰ ἀθέμιτα μέσα, οὐ μόνον παρὰ τῇ Αὐλῇ, ὅπου διὰ τῶν ἐψιμυθιωμένων «Κυριῶν» κατέκτων ὁσημέραι ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ ὄχλῳ ὑποθάλλοντες τὸν φανατισμὸν τῶν ἀρειανῶν, ἐνισχυομένων προθύμως καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν, καὶ αὐξάνοντες οὕτω τὸν σάλον ἐν τῷ Κράτει.

Ὁ Μ. Κων/τίνος πεπειθῶς ὅτι ἡ ἐνότης καὶ ὁμόνοια τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἡγγυάτο τὴν σταθερὰν γαλήνην καὶ ἰσχὺν καὶ προκοπὴν τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπλήγη βαθύτατα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ

μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀρείου ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ τὴν διατύπωσιν ὑπ' αὐτῆς τῆς ὀρθῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ὁ στασιασμὸς τοῦ λαοῦ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ κλήρου, παρὰ τὰς πιέσεις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐξηκολούθει ἐπικινδύνως.

Τῆς πικρίας καὶ ἀνησυχίας τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπωφελήθη ὁ καιροφυλακτῶν προστάτης τῶν Ἀρειανῶν Μητροπολίτης Νικομηδείας Εὐσέβιος οἰκειότατος ἐν τῷ μεταξὺ κατορθώσας νὰ γίνῃ πρὸς τὸν Κων/τίνον, διότι ἡ Νικομήδεια, μέχρι τῆς κτίσεως τῆς Κων/πόλεως, ἦτο καὶ ἔδρα τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος.

Ἐπεισε λοιπὸν τὸν ἀνίδεον διὰ τὰ λεπτεπίλεπτα θεολογικὰ ζητήματα καὶ τὸ «odium theologicum» Κων/τίνον, τὸν ἄκρω ἀγαπῶντα τὴν εἰρήνην καὶ εἰς τὴν αἰσθητοποίησιν αὐτῆς Ναὸν ἀνεγείραντα περικαλλέστατον, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ποθητῆς ἐνότητος ἦτο πολὺ εὐκολος, διότι ὁ Ἀρειὸς ἦτο ἔτοιμος νὰ δώσῃ σαφῆ καὶ εἰλικρινῆ ὁμολογίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας!

Τοῦτου ψιθυρισθέντος εἰς τὸ οὖς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις ὑπὲρ τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ ὅρισμένα τινὰ ἄτομα ἐμποδίζοντα τὴν ποθητὴν εἰρήνην, ἔπρεπε νὰ ἐπινοηθοῦν ἀφορμαὶ καὶ νὰ βυσσοδομηθοῦν αἰτίαι, ἵνα πέσουν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ γίνωσιν ἐκποδῶν οἱ ἰσχυρότεροι τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων, οἵτινες θὰ ἀνθίσταντο εἰς τὴν εὐκόλῳν εἰσδοχὴν τοῦ Ἀρείου εἰς ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν καὶ εἰς οἰανδήποτε παραλλαγὴν τῶν ὅρων τῆς Νικαίας! Καὶ πρῶτον μὲν, διὰ παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς Συνόδου ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος μετὰ τοῦ Νικαίας Θεόγνιδος, ὅπως ἀναρμοδίως καθαιροῦσι τὸν μακάριον Εὐστάθιον Ἀντιοχείας, πλάσαντες κατ' αὐτοῦ τὴν κατηγορίαν τοῦ Σαβελλιανισμοῦ καὶ τὴν τελείως ἀνυπόστατον συκοφαντίαν τῆς μοιχείας· παραστήσαντες δ' αὐτὸν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὡς ὕβριστικῶς προσενηχθέντα πρὸς τὴν διελθοῦσαν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας μητέρα αὐτοῦ Ἐλένην, ἐπέτυχον τὴν ἐπικύρωσιν τῆς καθαιρέσεως ὑπὸ τοῦ Κων/τίνου καὶ τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ εἰς Τραϊανούπολιν τῆς Θράκης (329-330), ὅπου καὶ ἀπέθανεν,⁶ ἀναγνωρισθεὶς μάρτυς ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καὶ Ἄγιος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς πρώτης των ταύτης ἐπιτυχίας ἀποθρασυνθέντες οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον Νικομηδείας Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι, παρεσκευάσαν τὴν ἀμαρτωλὸν Σύνοδον τῆς Τύρου (335) ἵνα ἐξοντώσωσιν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν τῆς χορείας τῶν Ὁρθοδόξων Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν, τὸν ἀπὸ τοῦ 328, πρὸς φθόνον πολλῶν, κατέχοντα τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον!

Ὁ Εὐσέβιος, ὁ ἐπιβήτωρ τοῦ θρόνου τῆς Νικομηδείας, ὁ ὑπογράφας τὸν τε ὅρον τῆς Νικαίας καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀρείου, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ προστάτης παραμείνας τοῦ Ἀρείου, ὁ μηχανορράφος καὶ ἐπιβουλος τῆς ζωῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ τοῦ διαβόλου πονηρότερος καὶ δολιώτερος αὐλοκόλαξ, μεταχειριζόμενος κατὰ τῶν ἀντιπάλων του,

6. Θεοδωρήτου, Ἐκκλ. Ἱστορ. Α' 21 Μ. Ἀθανασίου, Ἐπιστολὴ πρὸς Μοναχοὺς περὶ Ἀρειανῶν 4.

5. Ἀθαν. Ἀπολογ. κατὰ Ἀρειαν. 80.

εἰς ἀφάνταστον βαθμόν, τὴν μηχανογραφίαν, τὴν ραδιοϋργίαν καὶ τὴν συκοφαντίαν, ἐσκευώρησεν ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Τύρου, ἐν συνεννοήσει καὶ μὲ ἄλλους ὁμοῦ-δεάτας τοῦ Ἐπισκόπου, καθαίρεσιν καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ἐπὶ «καταπιέσει, ἱεροσυλία, δολοφονία καὶ — ἄκουσον, ἄκουσον— προπαρασκευῇ στάσεως κατὰ τοῦ Μ. Κων/τίνου».

Ἡ ἐν Τύρῳ Σύνοδος καθαιρέσασα τὸν Ἀθανάσιον, ἐκήρυττε χηρεύοντα τὴν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποβαλοῦσα δὲ τὴν δорάν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζήλου, ἐψήφισεν, οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ, τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἀρείου ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ τὴν παραδοχὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ἡ ψυχὴ τῶν Ὁρθοδόξων, καθηρημένος καὶ ἐκπτώτος τοῦ θρόνου τοῦ ἀπεστέλλετο εἰς ἐξορίαν εἰς Τρέβηρα τῆς Γαλλίας, τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/τίνου, προστατεύσαντος αὐτόν, διὰ τῆς ἐξορίας, ὡς ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος, ἐν τῷ κατὰ Ἀρειανῶν ἀπολογητικῷ του⁷, «ὥστε μή τινα μείζονα συσκευὴν βουλευσάνται».

Εὐθὺς ἀμέσως καθηρεῖτο καὶ ἐξωρίζετο καὶ ὁ Ἀγκύρας Μάρκελλος, εἰς τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμ. Συν. καὶ πολέμιος τοῦ Ἀρειανισμοῦ δεινός, κατ' οὐσίαν, διότι ὑπερήσπισε σθεναρῶς ἐν τε τῇ ἐν Τύρῳ Συνόδῳ καὶ τῇ συνεχείᾳ αὐτῆς ἐν Ἱεροσολύμοις, τῇ τῶν «ἐγκαινίων» (13/14 Σεπτεμβρίου 335) τὸν, οὐτινος, πραξικοπηματικῶς, ἐζήτουν ἐκ τῶν προτέρων τὴν κεφαλὴν, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν. Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὴν ἐνδόμυχόν των ἐπιδίωξιν, τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀνακληθέντος καταλλήλως ἐκ τῆς ἐξορίας ἀντιχρίστου Ἀρείου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ τὰ πάντα ἤδη ἦσαν ἔτοιμα.

Ὁ Ἀρειος ἀνακληθεὶς ἐκ τῆς ἐξορίας, καὶ μὴ ἐπιτραπέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐτέθη τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἐξαπατηθέντος ἀπὸ τὰς δολίους δηλώσεις αὐτοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας τοῦ ἱστορικοῦ, ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν καὶ ἐγγύησιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/τίνου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν παρέστησαν ὡς ἀνανήψαντα, ἀποπτύσαντα τὰς βλασφήμους αὐτοῦ δόξας καὶ ἀποδεχθέντα εἰλικρινῶς τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας! Ταῦτα δὲ ὑπισχνεῖτο καὶ αὐτὸς ὁ προβατόσχημος λύκος Ἀρειος ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ ἀδόλου Αὐτοκράτορος Κων/νου.

III. Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ καλέσας παρ' ἑαυτῷ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κων/πόλεως Ἀλέξανδρον καὶ ἀναγγεῖλας αὐτῷ ὅτι ὁ Ἀρειος μετενόησε καὶ ἐπανέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ τὸν δεχθῇ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν ἐν τῷ Ναῷ καὶ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἄχραντα Μυστήρια! Εἰς μάτην ὁ ἅγιος γέρον Ἀλέξανδρος ἐπέμεινε νὰ πείσῃ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι ἡ νέα ὁμολογία τοῦ Ἀρείου δὲν ἔπρεπε τόσον εὐκόλως καὶ ταχέως νὰ γίνῃ πιστευτή, καὶ ὅτι οὗτος παίζων τεχνηέντως μὲ τὰς λέξεις, ἔμενεν εἰς τὸ βάθος βλάσφημος αἰρετικὸς καὶ ἀντίχριστος!

Ὁ Αὐτοκράτωρ στηριχθεὶς εἰς τοὺς ὅρκους τοῦ Ἀρείου καὶ ἐπιδιώκων τὴν κατάπαυσιν τῶν ἀπεράν-

των, ἀπελπιστικῶν καὶ ἐθνολέθρων δογματικῶν ἐρίδων, ἤσκησεν ὅλην τὴν αὐτοκρατορικὴν του ἐπιβολὴν καὶ ἐπιμονὴν ἐπὶ τοῦ βαθυγῆρου, τοῦ πράου καὶ ἡπίου Ἀλεξάνδρου!

Ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀπελθὼν συντετριμμένος καὶ τεταραγμένος τῶν Ἀνακτόρων, περίλυπος ἕως θανάτου, διήλθε τὴν νύκτα του ἐν ἀδημονίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ ὁμοίᾳ πρὸς ἐκείνην, ἣν εἶχεν ὁ Κύριος ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ.

Πιθανώτατα ἔζησε τὰς στιγμὰς τῆς ἀγωνιώδους ὁλονυκτίου προσευχῆς τοῦ Γέροντός του ὁ πιστὸς καὶ ἀχώριστος αὐτοῦ Διάκονος καὶ Γραμματεὺς Παῦλος ὁ Θεσσαλονικεὺς. Ρίψας ἑαυτὸν ἐπὶ πρόσωπον, ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, ὁ καταπιεσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιγείου Βασιλέως στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅγιος Ἀλέξανδρος, ταύτην τὴν ἀγωνιώδη προσευχὴν ἐπανελάμβανε πρὸς τὸν οὐράνιον Βασιλέα Χριστόν, ἀποδουρόμενος:

«Εἰ Ἀρειος αὔριον συνάγεται, ἀπόλυσον ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου καὶ μὴ συναπολέσης εὐσεβῆ μετὰ ἀσεβοῦς. Εἰ δὲ φεῖδῃ τῆς Ἐκκλησίας Σου, οἶδα δὲ ὅτι φεῖδει, ἐπίδε... καὶ μὴ δῶς εἰς ἀφανισμόν καὶ ὄνειδος τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ἄρον Ἀρειον, ἵνα μὴ, εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δόξῃ καὶ ἡ αἵρεσις συνεισέρχασθαι αὐτῷ καὶ λοιπὸν ἡ ἀσέβεια νομισθῇ, ὡς εὐσέβεια»⁸.

Ἐπειδὴ δ' ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἀκριβῶς ὁ Ἀρειος εὗρεν αἰφνίδιον, ἄτιμον, θάνατον ἐν ἀποχωρητηρίῳ, ὁ Ἀλέξανδρος συγκαλέσας τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχὴν κατὰ τὴν ἐπαύριον, ἐδόξασε τὸν Θεὸν μετ' αὐτῶν «οὐχ ὡς ἐπιχαίρων τῷ θανάτῳ, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ὑπὲρ τὰς ἀνθρώπων κρίσεις ἐδείχθη· αὐτὸς γὰρ ὁ Κύριος δικάσας κατέκρινε τὴν ἀρειανὴν αἵρεσιν, πᾶσι φανερώσας ὅτι, κἂν παρὰ βασιλέως καὶ πάντων ἀνθρώπων ἔχη τὴν μαρτυρίαν καὶ τὴν προστασίαν, ἀλλὰ παρ' αὐτῆς τῆς Ἀληθείας κατεκρίθη»⁹.

Τὸ γεγονός τοῦτο αὐξήσαν ἔτι μᾶλλον, παρὰ τῷ λαῷ τὸ γόητρον τοῦ θεοφιλεστάτου καὶ ἀποστολικοῦς χαρίσμασι λαμπρυνομένου Ἀλεξάνδρου, εἰς τὰς ἀρετὰς τοῦ ὁποίου καὶ τὴν ἀσιόγητα καὶ τὴν θαυματουργὸν προσευχὴν ἀπέδωκαν τὸν αἰφνίδιον καὶ παραδειγματικὸν τοῦ Ἀρείου θάνατον, συνετέλεσεν, ὥστε, ἅμα ἀποθανόντος αὐτοῦ, μικρὸν μετὰ ταῦτα εἰς ἡλίαν 98 ἐτῶν, ν' ἀναστηλωθῇ εἰς αὐτὸν ἱερὰ εἰκὼν καὶ ἀναγνωρισθῇ οὗτος ὡς Ἅγιος.

IV. Κλῆρος καὶ λαός, τότε, οἱ Ὁρθόδοξοι ἐξέλεξαν διάδοχον τοῦ μακαρίου Ἀλεξάνδρου, τὸν κατὰ πάντα ἄξιον αὐτοῦ μαθητὴν καὶ Διάκονον καὶ ζηλωτὴν συναγωνιστὴν Παῦλον τὸν Θεσσαλονικέα. Τὸ πρᾶγμα ἀνεστάτωσε τοὺς Ἀρειανούς καὶ δυσηρέστησε τὸν προσκείμενον οὐ μόνον εἰς τοὺς Ἀρειανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς Κωνσταντίνου τὸν διάδοχον τοῦ Μ. Κων/τίνου. Ἐλθὼν οὗτος ἐξ Ἀντιοχείας, ἐνθα διέτριβε, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ (341) καὶ τῆς νέας Συνόδου τῆς ἐπικυρώσεως

8. Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστορ. Α', 2,13, Νικηφ. Καλλι-
στου. Ἐκκλ. Ἱστ. Η', 51.

9. Σωκράτους Ἐκκλ. Ἱστορ. Α', 27, Β' 3,6. Σωζομένου
Α', 18, Β', 29-30, Γ', 4.

7. Μ. Ἀθαν. Ἀπολ. κατὰ Ἀρειανῶν 88,1.

τὴν καθάρειν τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Κων/τίνος δὲν εἶχεν ἐπικυρώσει¹⁰, ἀνέδειξεν αὐθαίρετως Ἀρχιεπίσκοπον Κων/πόλεως τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, τὸ «τῶν κακῶν καταγώγιον», τὸν «δυσσεβείας ἐπώνυμον».

Ὁ Παῦλος τότε προσέφυγε παρὰ τῷ Ρώμης Ἰουλίῳ (337-352), θερμῷ ὑποστηρικτῇ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἀμειλίκτῳ δὲ πολεμίῳ τῶν Ἀρειανῶν καὶ φίλῳ τοῦ μεγίστου προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἀπελαθεὶς τοῦ θρόνου τοῦ διέτριβεν, ὡσαύτως, ἐκεῖ.

Ἀποθανόντος τοῦ ἐπιβήτορος τοῦ Κωνσταντινουπολιτικοῦ θρόνου Εὐσεβίου τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας, οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποκατέστησαν εἰς τὸν θρόνον τὸν λίαν σεβαστὸν καὶ πεφιλημένον αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπον Παῦλον, ἐπανελθόντα ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ Ρώμης, μετὰ συστατικῶν Γραμμάτων τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Κωνσταντος πρὸς τὸν ἀδελφὸν Βασιλέα τῆς Ἀνατολῆς Κωνσταντίνον.

Καὶ οἱ Ἀρειανοὶ ὅμως συγχρόνως, ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτοὺς εὐνοίᾳ τοῦ Κωνσταντίου πεποιθότες, ἀνεβίβασαν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς Κων/πόλεως τὸν ἐκ τῆς ἰδίας αἰρέσεως Μακεδόνιον, τὸν Πνευματομάχον.

Ταῦτα πάντα πληροφορηθεὶς ὁ Κωνσταντίνος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐνθα διέτριβε, ἀπέστειλεν ἀμέσως εἰς Κων/πολιν τὸν Στρατηγὸν αὐτοῦ Ἑρμογένην, ὅπως ἐξώσῃ διὰ παντὸς τρόπον τὸν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κων/πόλεως Παῦλον.

Ἡ ἀφίξις τοῦ Στρατηγοῦ Ἑρμογένους εἰς Κων/πολιν ἐγένετο ἀφορμὴ αἱματηρῶν ἐπεισοδίων καὶ γενικῆς ἀναστατώσεως. Οἱ Ἀρειανοὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Ἑρμογένους καὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ ἐγαυρίασαν καὶ ἐφρύαξαν καὶ λαῦροι ἐπήρθησαν κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν καὶ κανονικὸν τῆς πόλεως Ἐπίσκοπον καὶ τοῦ θρόνου Κύριον, ὡς πρόβλεπον ἀβόηθητον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀρειανίζόντων Αὐτοκρατορικῶν ἀνδρῶν.

Εἰς τὰ ὅπλα ἀντέταξαν τὰ ἄσπληα στήθη των. Ἀφθονον ἔρρευεν ἐκατέρωθεν τὸ αἷμα καὶ αὐτὸς ὁ Στρατηγὸς Ἑρμογένης εἶδε τὸν οἶκον αὐτοῦ κατακαίμενον καὶ ἐπλήρωσεν ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη βίαν του, δι' αὐτῆς τῆς ζωῆς του. (Ἀνοιξὶς τοῦ 342)¹¹.

Τεθρορυβημένος ὁ Κωνσταντίνος ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς θανατώσεως τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ἐσπευσμένως ἐπανῆλθεν εἰς Κων/πολιν καὶ διὰ τεραστίας δυνάμεως καὶ φοβερωτάτης βίας καταστείλας τὴν ἄμυναν τῶν Ὁρθόδοξων ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν ἀγκालῶν αὐτῶν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Παῦλον, καί, ἐξαγαγὼν αὐτὸν τῶν ὁρίων τῆς Κων/πόλεως,

ἤνάγκασεν νὰ προσφύγῃ καὶ διὰ δευτέραν φορὰν εἰς Ρώμην.

Ἡ ἐν Σαρδικῇ (Σόφια τῆς Βουλγαρίας) Σύνοδος συγκροτηθεῖσα τῇ ἐπιμόνῳ ἐπιθυμίᾳ τοῦ Ὁρθόδοξου Αὐτοκράτορος τῆς Δύσεως Κωνσταντος τῷ 343¹², ὑπὸ τὴν προεδρίαν, «προηγوریαν» τοῦ Κορδοῦης Ὁσίου, ἐξ 170¹³ ἕως 300 ἐπισκόπων, ἀνεγνώρισεν ἀναλλοίωτον τὸ σύμβολον τῆς Νικαίας, κατεδίκασε καὶ τὴν ἡπιωτέραν μορφήν τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τὸν Ἡμιαρειανισμόν, ἠθώωσε καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἀποκατέστησε τὸν Μ. Ἀθανάσιον καὶ κατεδίκασε τὸν ἐπιβήτορα τοῦ θρόνου τῆς Κων/πόλεως Μακεδόνιον, τὸν ἀνήκοντα εἰς τοὺς Εὐσεβιανούς ἢ ἡμιαρειανούς.¹⁴

Ὁ Κωνσταντίνος, τῇ συναινέσει τοῦ ὁποίου συνεκροτήθη ἡ ἐν Σαρδικῇ Σύνοδος, ἀναγνώρισας τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν δικαιούχον αὐτοῦ Παῦλον τὸν Α'.

Ἐπτὰ περίπου ἔτη διήρκεσεν ἡ τρίτη Πατριαρχεῖα τοῦ Παύλου, καθ' ἣν κατέβαλεν ὑπερανθρώπους ἀγῶνας διὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀναζωογόνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐκκαθάρισιν τῆς περιοχῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ μολύσματος τῶν ἡμιαρειανῶν.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ προστάτου τῶν Ὁρθόδοξων Κωνσταντος τὴν Ἀνοιξίν τοῦ 350, οἱ Ἀρειανοὶ προσεταιρίσθησαν, διὰ παντὸς καὶ πάλιν μέσου, τὸν ἀπομεινάντα μονοκράτορα Κωνσταντίνον, διὰ τοῦ ὁποίου κατάρθωσαν καὶ τὰς πλείστας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κων/πόλεως νὰ ἀρπάσσουν καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῆς Παῦλον νὰ ἐξορίσουν εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, τὴν ὁποίαν μετὰ μίαν πεντηκονταετίαν ἐμελλε νὰ καθαγιασῇ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου!

Καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ του ὅμως, ὁ γενναϊότατος στύλος τῆς Ἐκκλησίας Παῦλος, δὲν ἔπαυε δι' ἐπιστολῶν ἐνθαρρύνων τοὺς συνεχιστὰς τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνων του. Ἡμέραν τινα τοῦ ἔτους 350 ἐτέλει τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὅτε εἰσβαλόντες οἱ Ἀρειανοὶ εἰς τὸν Ναὸν ἀπέπνιξαν αὐτὸν δι' αὐτοῦ τοῦ ὁμοφρορίου του!

Καὶ διὰ μὲν τοὺς πολλοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς θλίψεις, ἃς ὑπέστη καρτερικῶς χάριν τῆς ὁρθῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως, ὠνομάσθη ἐνωρίτατα Ὁμολογητής. Διὰ δὲ τὸν φρικτὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀνεγνωρίσθη Ἱερομάρτυς καὶ τιμᾶται ἐορταστικῶς τὴν 6ην Νοεμβρίου, ἡμέραν, καθ' ἣν πιθανώτατα ἐμαρτύρησεν. Κατὰ τὸ Συναξάριον Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ τὸ ἱερὸν τοῦ ἁγίου Παύλου λείψανον μετενεχθὲν μετ' ὀλίγον ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἐν πομπῇ, κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ, Πτ. Θ. Φ.

Ἰ Προϊστάμενος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Βαρβάρας Πατησίων

10. Σωκράτους Ἐκκλ. Ἱστορ. Β', 3,3.

11. Γερασίου Κονιδάρη, Παραδόσεις Ἐκκλ. Ἱστορίας 1949. Ἀρχιμ. Στεφανίδου Βασίλ. Ἐκκλ. Ἱστορία. Τεύχ. Α'. σελ. 168-170. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου: Οἱ ἱεροὶ Κανόνες, Ἀθήναι, 1949 σελ. 182.

12. Hans Lietzmann, Geschichte der Alten Kirche, Berlin 1938 Band 3, σελ. 115, 179, 193, 194, 201, 204.

13. Μ. Ἀθαν. Ἀπολογ. πρὸς Κωνσταντ., 4, καὶ κατὰ Ἀρειαν., 50 Σωκράτους, Β' 20, 4,7.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ 1821

ΣΑΛΩΝΩΝ ΗΣΑΪΟΥ

ΑΙΤΗΣΙΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ

Ὁ Σαλώνων Ἡσαΐας, κατὰ κόσμον Ἡλίας Παπαστάθης, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1780 ἐν Δεσφίνῃ τῆς ἐπαρχίας Παρνασσίδος. Ἐκ τοῦ ἐπωνύμου ἐμφαίνεται ὅτι ἦτο υἱὸς ἱερέως, τοῦ Παπα—Στάθης. Ἦτο σχεδὸν γενικὴ συνήθεια, ὡς ἐκ τῶν διαφόρων οἰκογενειακῶν ἐγγράφων μαρτυρεῖται, τὰ πρὸ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἔτη, νὰ λαμβάνη εἰς τοῦλάχιστον τῶν υἱῶν, ὡς ἐπώνυμον, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ἰδίως ὅταν διεκρίνετο ὁ πατὴρ διὰ τινὰ ἐξαίρετον πράξιν. Τοῦτο ἐγένετο πρὸς τιμὴν ἧ καὶ μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ γεννήτορος. Μετὰ τοῦ ἐκ Μουσουλνίσης—Παρνασσίδος περιβοήτου Ἀθανασίου Διακίου ἐμόνασεν ὁ Ἡσαΐας εἰς τὴν οὐχὶ μακρὰν κειμένην τῆς Δεσφίνης, ἱερὰν μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ Δήμου Ἀντικίρρης. Ἐκεῖθεν μετεγράφη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ὁσίου Λουκᾶ. Τὴν μόρφωσίν του συνεπλήρωσεν εἰς Ἰωάννινα. Λόγω τῆς εὐφυΐας καὶ δραστηριότητός του ἐνώρις προήχθη εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἡγουμένου τοῦ ἁγίου Μοναστηρίου. Ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ Κυρίλλου τοῦ ΣΤ' (ἔτ. 1813—1818) μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔνθα καὶ ἐμυήθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Ἐκδημήσαντος πρὸς Κύριον τοῦ ἐπισκόπου Σαλώνων Ἰωαννικίου, καθ' ὃν χρόνον παρέμενεν ἐν Κων) πόλει ὁ Ἡσαΐας, χειροτονεῖται οὗτος ἐπίσκοπος καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν δούλην Ἑλλάδα καὶ ἐπαρχίαν του πρὸς διαποίμανσιν τῆς ἐπισκοπῆς Σαλώνων (Ἀμφισσης).

Κατὰ τὴν ἐν Κων)πόλει διαμονὴν του εἶχε γνωρισθῇ μετὰ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε', μεθ' οὗ διετήρησε καὶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν.

Κυρίως ἡ ἀλληλογραφία των ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀρτίαν προπαρασκευὴν καὶ εὐδωσιν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν σωθεισῶν ἐπιστολῶν¹. Πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ Ἡσαΐας μετέβη μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου,

1. Μία τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου σωθεῖσα ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τῷ ἐπισκόπῳ Σαλώνων

Θεοφιλέστατε ἐπίσκοπε καὶ ἀδελφέ Ἡσαΐα,

Ἀμφοτέρως τὰς τιμὰς ἐπιστολὰς διὰ τοῦ ἀγαθοῦ πατριώτου καπετάνιου Φοῦντα Γαλαξειδιώτου ἀσφαλῶς ἐδεξάμην καὶ τῶν ἐν αὐταῖς τιμῶν σου λόγων ἔγνων.

Ἐγχειμυθίας, ἀδελφέ, μεγίστη χρεία καὶ προφύλαξις περὶ πᾶν διάβημα, οἱ γὰρ χρόνοι πονηροὶ εἰσι καὶ ἐν τοῖς φιλοπατριώταις ἔστι καὶ μοχθηρῶν ζύμη, ἀφ' ἧς, ὡς ψωραλέου προβάτου, φυλάττεσθε. Κακὸν γὰρ πολλοὶ μηχανῶνται διὰ τὸ τῆς φιλοπλουτίας ἐγκλημα. Διὸ τὴν ἀγαθὴν ἐξελέξω μερίδα κοινολογῶν μοι, ἐμπιστευμένοις πατριώταις, τὰ ἐγχειμυθίας δεόμενα.

Οἱ Γαλαξειδιῶται, οἱς συνεχῶς ἐπιστέλλεις μοι, πεφροντισμένως ἐνεργοῦσι, καὶ ἀφ' ὧν ἔγνων ἀδύνατον ἀντὶ παντός τιμίου οὐδ' ἐλάχιστον λόγον ἔρκος ὁδόντων φυγεῖν οὐ μόνον τὰ σά, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐν Μωρέᾳ ἀδελφῶν γράμματα κομίζουσί μοι. Ἡ τοῦ Παπανδρέου πράξις πατριωτικὴ μὲν τοῖς γινώσκουσι τὰ μύχια, κατακρίνεται δὲ οἱ μὴ εἰδότες τὸν ἄνδρα. Κρύφα ὑπερασπίζου αὐτόν, ἐν φανερῷ δ' ἄγωνιαν ὑποκρίνου, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπικρίνε τοῖς θεοσεβέσιν ἀδελφοῖς καὶ ἄλλοις

ἦτοι τοῦ Θεοδοσίου¹ ἀδελφοῦ τοῦ Σαλώνων καὶ τῆς Μονῆς, καὶ τοῦ ἐξ Ἀραχώβης Ἰωάσαφ Χατζῆ² Ἡγουμένου, εἰς Κων/πολιν, προσκληθεῖς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου δι' ὑπόθεσιν τινὰ δῆθεν τοῦ Μοναστηρίου καὶ διευθέτησιν αὐτῆς. Συσκεφθέντες οὗτοι μετὰ τῶν ἐν Κων)πόλει καὶ λαβόντες σχετικὰς ὁδηγίας καὶ ἐπιστολὰς ἐπέστρεψαν, κατὰ Μάρτιον, καὶ ἐμύησαν εἰς μυστικὰς συσκέψεις ἀρκετοὺς κληρικούς καὶ λαϊκούς, ὡς καὶ κλέφτες καὶ ἀρματαυλοὺς τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῶν πέριξ μερῶν. Τὴν πρώτην τῆς 27ης Μαρτίου, μαθόντες καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Λαύρᾳ—Καλαβρύτων συμβάντα ἐξ ἀπεσταλμένων τοῦ Π. Πατρὸν Γερμανοῦ καὶ Κερνίκης (=Καλαβρύτων) Προκοπίου, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὴν δοξολογίαν ψαλεῖσαν ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκᾶ, ἀνεπέτασεν ὁ Σαλώνων Ἡσαΐας μετὰ τοῦ Διακίου, τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τοῦ Μοναστηρίου καὶ πολλῶν ἄλλων ὀπλαρχηγῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τὴν σημαίαν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἡσαΐου ὠρκίσθησαν πάντες τὸν ἱερὸν ὅρκον: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος»³. Μετὰ δακρύων

φύλοις, ἰδίᾳ πράυνον τὸν Βεζύρη⁴ ν λόγοις καὶ ὑποσχέσασιν, ἀλλὰ μὴ παραδοθῆτω εἰς λέοντος στόμα.

Ἀσπασαι σὺν ταῖς ἐμαῖς εὐχαῖς τοὺς ἀνδρείους ἀδελφοὺς, προτρέπων εἰς κρυψίνουαν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἀνδρωθήτωσαν ὥσπερ λέοντες καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου κρατυνεῖ αὐτούς, ἐγγὺς δ' ἔστι τὸ τοῦ Σωτήρος Πάσχα.

Αἱ εὐχαὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος ἐπὶ κεφαλῇ σου, ἀδελφέ μου Ἡσαΐα.

Γεώργει ἀκαμάτως καὶ ὀλβια γεώργια δώσει σοι ὁ Πανύψιστος.

Κωνσταντινουπόλει τῇ 20ῇ Δεκεμβρίου 1820

† Γρηγόριος

(Γεωργίου Π. Κρέμου, Ἱστορία τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκᾶ, τόμ. 2ος, σ. 102).

Ὁ Παπανδρέας (Μόρης) κατήγετο ἀπὸ τὴν Κουκουβίτσα τῆς Παρνασσίδος. Ὁ ἀτρόμητος οὗτος ἐφημέριος, διαρκῶς προκαλὼν τοὺς κατακτητὰς πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, μετὰ τὴν ἀνατίετασιν τῆς σημαίας τῆς ἐλευθερίας ἐτέθη εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Α. Πανουργιᾶ καὶ ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους μάχας ἠνδραγάθησε δὲ εἰς τὴν μάχην τῶν Βασιλικῶν τῆς 26ης Αὐγούστου (1821) «κυνηγῶντας ἀφοβα τοὺς Τοῦρκους ἕως τῇ δύση τοῦ ἡλίου». Κώστα Ἀβράμ, Ρουμελιώτης ἀγωνιστὴς τοῦ Εἰκοσιένα σελ. 334-335.

1. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1773, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1786 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ὁσίου Λουκᾶ. Σύμβουλος τοῦ Μοναστηρίου φαίνεται κατὰ τὸ ἔτος 1836.

2. Κατὰ τὸ ἔτος 1804 ἦτο σκευοφύλαξ, κατὰ τὸ 1814 μαρτυρεῖται ὡς Ἡγούμενος καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1820 ὡς δαειστής τῆς Μονῆς.

3. Ἡ Λαϊκὴ Μοῦσα φέρει τὸν Πατριάρχην παραγγέλλοντα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἐπαναστάσεως, τὰ ἑξῆς:

«Καὶ πρὶν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, θυμήσου Ὁ ΗΣΑΪΑΣ νὰ βγῇ ψηλὰ τὸ ξέφαντο κ' ἐκεῖθε νὰ κηρύξῃ τὸ φοβερὸ τὸν ΟΡΚΟ ΜΑΣ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος, ὅτι τὸ ράσο τοῦ παπαῦ κ' ἡ μίτρα τοῦ Δεσπότη θὰ γένουν Χάρου φλάμπουρο καὶ σκιαχτρο καὶ σκοτάδι καὶ κατασάρει μελανὸ στὴν Ἀγία Τράπεζά μας, ὅσοις αὐτὰ τὰ χόματα δαφνοστεφανωμένην

χαρᾶς ἔσπευδεν ἕκαστος νὰ καταλάβῃ τὸν πολεμικὸν τομέα τῆς δράσεώς του. Ὁ ἐπίσκοπος Ἡσαΐας ἀσπαζόμενος ἐν ἱερᾷ συγκινήσει τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς κληρικούς καὶ ἀποχαιρετῶν τὴν ἱερὰν Μονὴν μετὰ τῶν ἐνόπλων παλληκαριῶν τοῦ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐβάδισε πρὸς τὴν Ἀμφισσαν, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος¹ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν γενναίων κατῆλθε πρὸς τὴν Λεβαδείαν, οἱ δὲ ἐν τῇ Μονῇ συνελθόντες ὑπόλοιποι μετὰ τῶν ὀπλοφόρων μοναχῶν ὤδυσαν πρὸς τὸ Δίστομον ἐπὶ κεφαλῇς ἔχοντες, ὡς σὴμαιοφόρον, τὸν πελώριον ἐξ Ἀραχώβης μοναχὸν Μελέτιον.

Ἡ παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Σπερχειοῦ (Ἀλαμάνας) καὶ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς συνάντησις τοῦ Ἡσαΐου καὶ Διάκου ἐγένε κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 21 διὰ τὴν παρεμπόδισιν τοῦ Ὁμῆρ Βρυῶν καὶ Μεχμέτ Πασᾶ πρὸς καθυπόταξιν τῆς Βοιωτίας, τῆς Παρνασσίδος καὶ διεκπεραίωσιν αὐτῶν εἰς Πελοπόννησον. Τὴν πρωτὴν τῆς 23ης Ἀπριλίου ἐγένεεν ἡ φοβερά καὶ ἱστορικὴ σύγκρουσις τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων μετὰ τῶν πλείστων Ὀθωμανῶν. Ἐκεῖ πάλιν, παρὰ τὰς Θερμοπύλας τοῦ Λεωνίδου, μετὰ πάροδον τόσων ἑκατονταετηρίδων, ἐκεῖ παρὰ τὸ αἰώνιον τρόπαιον τῶν Σπαρτιατῶν, ὑπὸ τῶν δύο κληρικῶν ἀνεσώθη, ἐπανελήφθη, ἡ κατ' ἀδιάκοπον παράδοσιν πατριωτικὴ θυσία, ἥτοι ἡ ἐνδοξος ἐκουσία προσφορά τοῦ Ἐπισκόπου Ἡσαΐου, καὶ τοῦ διάκου αὐτοῦ Ἀθανασίου ὁ ἀθάνατος θάνατος.

Τὰ ἐπόμενα πιστοποιητικά, ἐγκωμιαστικά τῶν μακαριστῶν Κληρικῶν ἡρώων, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας πολὺτιμα ἔγγραφα, μᾶς παρέχουν ἀγνώστους οἰκογενειακὰς πληροφορίας τῶν δύο νεομαρτύρων τοῦ 1821.

Τὸ τοῦ Δημάρχου Ἀντικίρρης πιστοποιητικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἡ δουλωμένη Ἐκκλησιὰ τὸ μέτωπο θὰ δεῖξη».

(Ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 102).

1. Ὁ Διάκος τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀφίχθεις εἰς τὴν Κάπραιναν (Χαιρώνειαν) ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀραχωβίτας τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

«Τοῖς ἀγαπητοῖς μοι Ραχωβίταις ὑγιῶς».

Εἰς Ράχωβαν

Αἰδεσμιώτατε ἄγιε πρωτόπαπα καὶ Παπαδημήτρι εὐλαβῶς προσκυνῶ καὶ ἀγαπητοί μου Γεωργάκη Σιδερά καὶ Γιάννη Ἀλεξάνδρη.

Σᾶς φανερῶν λαμβάνοντες τὸ παρόν μου ἀμέσως νὰ σηκωθῆτε νὰ μαζώξετε ὅλους τοὺς βαγιάδες νὰ μοῦ ξημερώσετε Τρίτη πουνρὸ εἰς Λυκούρεσιν, ὅπου θὰ ἔλθετε ὅλοι 200, διακόσιοι ὀνομάτοι καὶ τῆς ὥρας μαζὺ μὲ τὰ ἄρματά σας, νὰ πάρετε καὶ 10 φορτώματα ψωμί καὶ κρασί καὶ ἐλαιὸς καὶ ὅλον τὸν τζιμπεανὲν ὅπου ἔχετε μπαρούτην καὶ κουρσοῦμια καὶ νὰ μοὶ φέρετε καὶ 6, ἔξ ἄλλογα καλὰ μεζηλιάρικα. Καὶ ἔτσι νὰ μοὶ ἀκολουθήσετε ἔξ ἀποφάσεως.

Ὑγιαίνειτε. 1821, 28 Μαρτίου Κάπερνα.

Ἀγαπητὸς σας

Θανάσης Διάκος.

(Ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 99).

Διαρκῶς τὰ διάφορα ἔγγραφα τῆς Ἐπαναστάσεως μᾶς ἀποκαλύπτουν ὅτι οἱ πρῶτοι στρατολόγοι καὶ αξιωματικοὶ ἦσαν οἱ ἐφημέριοι ἐκάστης ἐνορίας, οἵτινες ὠδηγοῦν τοὺς ἐνορίτας τῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ἐν Δεσφίνῃ τῇ 2ᾳ Ἰουνίου 1865

Ἀριθ. Πρωτ. 968.

Ὁ Δήμαρχος Ἀντικίρρης

Διεκ. 408

Πιστοποιεῖ

ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Ἡσαΐας Παπαστάθῃ καὶ Παπα-Ἰωάννης Παπαστάθῃ, ἀμφότεροι κάτοικοι Δεσφίνης τοῦ παρ' οὗ προῖσταται δήμου τῆς Ἀμφίσης ἅμα ἤχησεν ἡ σάλπιγξ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἱεροῦ Ἀγῶνος ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἐμάχησαν κατὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ γενναίως καὶ ἐνδόξως εἰς διαφόρους μάχας, ὅπου ἀμφότεροι οἱ οὔτοι ἀδελφοὶ μεθ' ἐνὸς ἀνεψιοῦ τῶν ὀνόματι Ἀναγνώστης Ἀθ. Κάτσου ἔπεσον ἐνδόξως μαχόμενοι εἰς τὴν μεταξύ Θερμοπυλῶν καὶ Ἀλαμάνας μάχην, μάλιστα ὁ ἀείμνηστος καὶ γνωστὸς τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφιλοκέρδειάν του ἩΣΑΪΑΣ Παπαστάθῃ, Δεσπότης, ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀποστόλων καὶ ἐταιριστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐχουσι νομίμους κληρονόμους τοὺς Κρυστάλλω θυγατέρα Χρήστου Παπαϊωάννου ἐκ Διστόμου τῆς Λεβαδείας ἡλικίας ἐτῶν 27 καὶ λοιποὺς διαφόρους κληρονόμους.

Αἰτήσῃ θέν κληρονόμου Κρυστάλλως ἐκδίδω τὸ παρὸν ἵνα τῇ χρησιμεύσῃ ἐνθα δεῖ.

Ὁ Δήμαρχος Ἀντικίρρης

Ἡ τῆς μόνης κληρονόμου τοῦ Σαλῶνων καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Παπα-Ἰωάννου ἀνέκδοτος αἰτήσις ἔχει ὡς ἔπεται:

Ἐν Διστόμῳ τῇ 19ῃ Ἰουνίου 1865

Πρὸς

τὸν κύριον Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀγωνιστῶν.

Ἐσωκλείστως ὑποβάλλω τὸ ὑπ' ἀριθ. 968/408 τῆς 2ης Ἰουνίου ἐ.ε. πιστοποιητικὸν τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς Ἀντικύρρας, δι' οὗ καταφαίνεται ὅτι εἰς τὸν ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας ἱερὸν Ἀγῶνα οἱ ἀείμνηστοι συγγενεῖς μου Ἡσαΐας Παπαστάθῃ, Δεσπότης, Παπα-Ἰωάννης Παπαστάθῃ καὶ ὁ ἀνεψιὸς τούτων Ἀναγ. Ἀθ. Κάτσου ἅπαντες ἐκ Δεσφίνης τῆς Ἀντικύρρας τῆς ἐπαρχίας Ἀμφίσης οὐ μόνον ἐμάχησαν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ ἐνδόξως μαχόμενοι ἔπεσον θῦμα εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀλαμάνας, ἐνθα καὶ ὁ ἀείμνηστος Διάκος. Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ πιστοποιητικοῦ ἐπίσης δῆλον γίνεται ὅτι ὁ ἀείμνηστος οὗτος Ἡσαΐας Παπαστάθῃ, Δεσπότης, ἦτον εἰς τῶν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐταιριστῶν καὶ ἀποστόλων, εἰς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν τῆς Ἐλευθερίας.

Πρὸς δὲ κατάδηλον γίνεται ὅτι ἡ ὑποφαινομένη εἰμι νόμιμος κληρονόμος τῶν ἀνωτέρω θῦμα πεσόντων ἐν τῇ αἵματηρᾷ μάχῃ τῆς Ἀλαμάνας.

Κρίνω... περιττὸν νὰ φέρω εἰς γνώσιν τῆς Σῆς Ἐπιτροπῆς τὴν γενναιοφυλίαν καὶ ἀφιλοκέρδειαν τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος πεσόντων θῦμα συγγενῶν μου τούτων Ἡσαΐα Παπαστάθῃ, Παπα-Ἰωάννου Παπαστάθῃ (ἀδελφῶν) καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τῶν Ἀναγνώστου Ἀθ. Κάτσου, διότι αὕτη ἡ Ἐπιτροπὴ συγκείται ἀπὸ λείψανα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Τὸ "Ἅγιον" Ὄρος ἀποτελεῖ ἰδιάζον, μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον, θρησκευτικὸν μόρφωμα καὶ θεματοφύλακα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Διατηρεῖται ἐπὶ χιλιετίαν καὶ πλέον.

Οἱ Ἄγιοι εἰσὶν ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν φρουροὶ πνευματικῶν ἀξιών καὶ ἀνεκτιμήτων πολιτιστικῶν θησαυρῶν. Ἐπρωτοπόρησαν οὐχὶ ἅπασι εἰς πνευματικοὺς ἀγῶνας, ἐξασφαλίσαντες μοναδικὴν θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Γένους.

Ὁ Ἑλληνικὸς Μοναχισμὸς, ἐκπροσωπούμενος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἶναι μίᾳ πολυαίωνος ἐμφάνισις, ἐξυπηρετοῦσα τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τὸ ἐναπομεινάν σήμερον ὀργανωμένον σοβαρὸν μοναχικὸν συγκρότημα τῆς Ὀρθοδοξίας: Κέντρον καλλιιεργείας τῆς μοναχικῆς ιδέας καὶ τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος. Χωρὶς δὲ ὀργανωμένον Μοναχισμὸν, γενικῶς χωρὶς Μοναχισμὸν, δὲν δύναται, ὥς γνωστὸν, ν' ἀποδώσῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπικαίρως καὶ ἐνεργῶς ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τὸ παρελθὸν πανθομολογεῖται σήμερον — μολονότι διερχόμεθα ἡμέρας σχετικῆς παρακμῆς, — ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον δὲν ἀμφισβητεῖται. Πρόκειται περὶ μεγάλης ἀποστολῆς. Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἡγιασμένος τόπος, «φτιαγμένος», οὕτως εἰπεῖν, διὰ τὴν δημιουργίαν ἰδιάζοντος πνευματικοῦ κέντρου, τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκτινοβολεῖ καὶ εἰς τὸ μέλλον πολὺ περισσότερον ὅ

ἀκτινοβολήσῃ. Ἀρκεῖ ν' ἀξιοποιηθῇ, ὥς ἀρμόζει. Ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ζύμην τῆς μεγάλης πνευματικῆς ἀναλαμπῆς τοῦ Γένους τοῦ 14ου αἰῶνος. Τὸ μῆνυμά του πρὸς τὸν ἀγωνιῶντα σύγχρονον ἄνθρωπον εἶναι ὁ ὑγιὲς μυστικισμὸς. Φωτεινὸς δὲ ὁδοδείκτης πρὸς αὐτὸν εἶναι ὁ «Ἡσυχασμὸς» καὶ ὁ «Παλαμισμὸς», ἡ μυστικὴ δηλονότι θεολογία καὶ φιλοσοφία τοῦ τελευταίου τῶν μεγάλων Ἑλλήνων στοχαστῶν Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἡτις καταπολεμεῖ τὴν μονόπλευρον καθαρὰν νοησιαρχίαν καὶ ἐπιδιώκει τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος μεταξὺ πίστεως καὶ γνώσεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Αἱ ἑκατοντάδες λογίων ἀλλοδαπῶν ἐπισκεπτῶν, οἱ ὁποῖοι μεταβαίνουν κάθε καλοκαίρι εἰς τὸ Ὄρος, πηγαίνουν ἐκεῖ ὄχι μόνον διὰ νὰ ἴδουν τοὺς κειμηλιακοὺς θησαυροὺς του, ἀλλὰ κυρίως τὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν, καὶ μάλιστα ἐκείνων, οἵτινες νοσταλγοῦν τὴν ἐπίτευξιν ἀνωτέρων βιωμάτων κλπ.

Τοιαῦτα πολιτιστικὰ μορφώματα, ὅπως τὸ Ὄρος τῶν Ἑλλήνων τὸ Ἅγιον, ἀποτελοῦν «ἐσαεὶ κτῆμα» διὰ τὸ Γένος. Ἡ κοσμοθεωρία καὶ φιλοσοφία τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὸ μέλλον. Τὸ μῆνυμά του εἶναι μῆνυμα τοῦ αἰωνίου, μῆνυμα γνησίων πνευματικῶν ἀξιών, εἶναι τὸ μῆνυμα τῆς τόσο ἀναγκαίας διὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον «ἀπλώσεως».

Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι σύστημα βυζαντινόν, διασωθὲν ζωντανὸν εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Σωστὸν ζωντανὸν βυζαντινὸν μουσεῖον. Σήμερον ὅπου ὁ βυζαντινὸς

καὶ τοῖς εἶναι γνωστὰ τὰ προσόντα τῶν ταῦτα. Τοῦτο μόνον ἔρχομαι νὰ παρακαλέσω αὐτὴν ὅπως εὐαρεστηθῇ καὶ δικαιώσῃ τὴν ὑποφαινομένην κληρονόμον τῶν τριῶν τούτων θυμάτων πρὸς παραμυθίαν καὶ παρηγορίαν μου, καθὼς μόνῃ κληρονόμος τούτων, ἀποθανόντος τοῦ πατρός μου Χρῆστου Παπαῖωάννου υἱοῦ τοῦ Παπα-Ἰωάννου Παπαστάθῃ, καὶ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἡσαΐα Παπαστάθῃ, φονευθέντων ἐν τῷ ἱερῷ Ἀγῶνι, μὴ ὑπαρχόντων ἐτέρων υἱῶν τοῦ ἀειμνήστου Παπα-Ἰωάννου Παπαστάθῃ, ἀλλὰ θυγατέρων, τὰ τέκνα τῶν ὁποίων νομίμως δὲν χαίρουσιν οὐδὲν κληρονομικὸν δικαίωμα.

ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάστως.

Ἡ εὐπειθεστάτη κάτοικος Διστόμου
τῆς Λεβαδείας

Κρυστάλλω θυγάτηρ τοῦ ποτὲ Χρήστου Παπα-Ἰωάννου, δι' ἐμοῦ Ἰωάν. Γ. Λούκα.

Κατὰ ταῦτα ἐξάγονται τὰ ἐπόμενα.

Ὁ Παπᾶ-Στάθης—ἀγνώστου μέχρι σήμερον ἐπωνύμου—ἐφημέριος Δεσφίνης εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν Ἡσαΐαν, τὸν Ἰωάννην καὶ Θεοδοσίον¹. Καὶ οἱ τρεῖς εἰσῆλθον

1. Κατὰ τὴν εἰς τὴν μονὴν ἐπίσκεψίν μου (5/7/58) ἐπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ σκευοφύλακος τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου παραδοθέντα ἱερὰ ἀμφια τοῦ ἀδελφοῦ του Ἡσαΐου, ἅτινα εἶναι μίᾳ μίτρᾳ ἀδαμαντοκόλλητος, ἡ ποιμαντορικὴ αὐτοῦ ράβδος ἀργυρόχρυσος, δύο σάκκοι, δύο ὁμοφῶρια, δύο ἐπιγονάτια, ἐπιτραχήλια δύο, ἐν ζεῦγος χειρίδων (ἐπιμανίκων), καὶ ἐν τετραευαγγέλιον μικροῦ σχήματος.

εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Τοῦ Ἰωάννου πεσόντος εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀλαμάνας κληρονόμος ἐφέρετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Χρῆστος Παπα-Ἰωάννου. Τούτου ἀποθανόντος μόνῃ κληρονόμος τοῦ Ἐπισκόπου Ἡσαΐου καὶ τοῦ Παπα-Ἰωάννου κατὰ τὸ ἔτος 1865 ἐφέρετο ἡ Κρυστάλλω Χρήστου Παπα-Ἰωάννου.

Ἀξίον παρατηρήσεως εἶναι καὶ ἡ πληροφορία ὅτι κατὰ τὴν μάχην ἐφονεύθη καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Σαλώνων Ἀναγνώστης Ἀθανασίου Κάτσος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ μαρτυρεῖ ὅτι ἔφερε τὸ ὀφρῖνιον τοῦ Ἀναγνώστου. Οὗτος κατετάχθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐκδουλεύσεων εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ὑπαξιωματικῶν, ὁ Παπα-Ἰωάννης εἰς τὴν πέμπτην τάξιν τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ δὲ Ἡσαΐας εἰς τὴν πρώτην τάξιν μετὰ τοῦ Γρηγορίου Φλέσσα (ἡ Παπαφλέσσα), τοῦ Ταλαντίου Νεοφύτου καὶ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ.

Ἄς προστεθῇ ὅτι ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος τοῦ Ἡσαΐου ἐνεθάρρυνε τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀγωνιζομένους Ἑλλήνας, διότι ἦτο ὁ πρῶτος πεσὼν «ὑπὲρ Πάτρης» ἐπίσκοπος, δι' ὃ καὶ ἡ Ἐθνικὴ Μοῦσα τὸν συνετραγοῦδῃσε, συνέψαλε πρεπόντως μετὰ τὸν συμμοναστὴν καὶ συναγωνιστὴν του Ἀθανάσιον Διάκον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πρωθιερεὺς

πολιτισμός γίνεται όλον· και περισσότερον αντικείμενον προσοχής τῆς παγκοσμίου μελέτης, εἶναι κατά-δηλος ἡ σημασία του. Οἱ πολιτιστικοὶ κειμηλιακοὶ θησαυροὶ του εἶναι μεγάλοι. Βυζαντινοὶ ναοί, Βυζαντινὴ καὶ μεταβυζαντινὴ ἀγιογραφία, τέχνη τοῦ Ἀγίου Βυζαντίου, βυζαντινὰ κείμενα καὶ χειρόγραφα, ἀρχε-τυπα εἰς γενικῶς δημιουργικὰ ἔργα τοῦ πνεύματος ἐκπροσωποῦνται ἀφθόνως εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον Τόπον. Ἀρχεῖα πολύτιμα δι' ἱστορικὰς ἐρεῦνας.

Καὶ δι' αὐτὸ περὶ τοῦ Ἀγίου Ὄρους ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τεύχη 1 καὶ 15 Σεπτεμβρίου τῆς «Ἐκκλησίας» βραχεῖα ἔκθεσις περὶ τοῦ ἐπιτελεσθέντος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔργου, ὀφειλομένου εἰς τὸ κατά-δηλον ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἀπταί ἀποδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὅποια θὰ ἔδει συμπληρωματικῶς τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὰ ἀνωτέρω τεύχη πληροφοριῶν νὰ λεχθοῦν. Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν καλοκαιρινὴν περί-οδον ἔγιναν καὶ συνεχίζονται πλησιάζοντα πρὸς τὸ τέλος των εἰς τέσσαρα σημεῖα τοῦ Ἀγίου Ὄρους τὰ προβλεφθέντα ἔργα διὰ τὸ 1958: ἦτοι: στερέωσις τοῦ ἀρχαίου Πύργου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου, στερέωσις τοῦ ἀρχαίου Πύργου, τοῦ καθολικοῦ καὶ τῆς ἀρχαίας Τραπεζῆς τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα (εἰς τὸν τελευταῖον ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς στερεώ-σεως δύο περίφημοι νωπογραφίαι τοῦ Θεοφάνους), ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀπὸ πέρουσιν ἀρξαμένης ἐπεκτά-σεως διὰ νέων οἰκοδομῶν τόσον τῆς βιβλιοθήκης, ὅσον καὶ τοῦ σκευοφυλακίου τῆς Μεγάλης Λαύρας, καὶ τέλος ἡ ἀνανέωσις καὶ στερέωσις τῆς στέγης τοῦ καθολικοῦ τῆς ρουμανικῆς Σκῆτης τοῦ Τιμίου Προ-δρόμου.

Σήμερον τὸ Ἅγιον Ὄρος παραδίδει εἰς τὸν ΟΤΕ περὶ τὰς 80-90 χιλιάδας τηλεγραφοστύλους ἐτησίως. Τοῦτο σημαίνει ὠφέλειαν σημαντικὴν διὰ τὸν ΟΤΕ, διὰ τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ διὰ τὰς ἐχούσας δάση Μονὰς, εἰσπραξάσας μόνον ἀπὸ τὴν διάθεσιν στύλων ὑπὲρ τὰ 11 ἑκατομμύρια δραχμὰς ἐντὸς τε-τραετίας (αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν ἡγόρασαν ἀστικά ἀκίνητα).

Κατεσκευάσθη τελευταίως προβλῆς εἰς Κατου-νάκια καὶ ἐπεσκευάσθη ἡ προβλῆς Δάφνης, ἐπίνειον τῶν Καρυῶν.

Ἐχει συνταχθῇ, καθ' ἃ πληροφορούμεθα, γενι-κώτερον πρόγραμμα οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Ἀγίου Ὄρους διὰ πραγματοποιήσεως διαφόρων ἔργων, ὡς: δασικῶν ὁδῶν, ἐγκαταστάσεως συρματο-σχοινοσυρτῶν διὰ τὴν μεταφορὰν ξυλείας ἐκ τῶν δασῶν εἰς τὰ νεώρια, στερεώσεως προβλήτων, κατα-σκευῆς γεφυρῶν, δενδροφυτεύσεων καρποφόρων εὐδο-κιμούντων εἰς τὴν Ἱερὰν Χερσόνησον, κατασκευῆς ἐργαστηρίων πρὸς ἀνάπτυξιν βιοτεχνίας κλπ. Πρὸς τοῦτο ἔχει ζητηθῇ ἔγκρισις ἐνὸς ποσοῦ ἐξ ἐνὸς ἑκατομ-μυρίου ἐτησίως, τὸ ὅποῖον νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Β. Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ἵνα βάσει προδια-γεγραμμένου σχεδίου καὶ προϋπολογισμοῦ ἐπιδιω-χθῇ ἡ ἀξιοποίησις τῶν προσφερομένων ἀπὸ ἀπόψεως δασικῆς οἰκονομίας, δενδροφυτεύσεων, βιοτεχνίας κλπ. οἰκονομικῶν δυνατοτήτων. Ἐχουν γίνεαι μελέται μετὰ προϋπολογισμῶν δι' ἐγκαταστάσεις συρματοσχοινο-

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ο ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ (†)

Τῇ 22ᾳ Ὀκτωβρίου μετέστη πρὸς Κύριον, κατό-πιν βραχείας ἀσθενείας, ὁ Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κυρὸς Δαμασκηνός. Ὁ ἀποθανὼν Ἱε-ράρχης Χρυσόστομος Δημητρίου, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1889 ἐν Πειραιεῖ, ὅπου καὶ ἐπεράτωσε τὰς γυ-μνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς. Τὸ 1907 ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογ. Σχολὴν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος Θεολογίας. Εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱ. Κλήρου εἰσῆλθε τὸ ἔτος 1915, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Θεο-κλήτου εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον. Ἀμα τῇ χειτονίᾳ αὐτοῦ ὁ ἀείμνηστος διωρίσθη ἱεροκήρυξ ἐν τῇ Ἱ. Μη-τροπόλει Λαρίσσης καὶ Πλαταμῶνος, μετατεθεὶς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας. Ἐν ἔτει 1920, κενωθείσης τῆς θέσεως τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀπεστάλη εἰς Μόναχον, ἀναλαβὼν τὴν πνευματικὴν διαποίμανσιν τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης παροικίας καὶ διακριθεὶς διὰ τὸν ὀρθοσκευτικὸν καὶ ἠθικὸν αὐτοῦ ζῆλον.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπιβραβεύουσα τὸν ἀείμνηστον διὰ τὰς πρὸς Αὐτὴν ὑπηρεσίας ἐξέλεξε τοῦτον ἐν ἔτει 1934 Μητροπολίτην Ζακύνθου. Τὴν Ἱερὰν ταύτην Μητρόπολιν ἐποίμανεν ὁ ἀείμνηστος μέχρι τοῦ Νοεμ-βρίου τοῦ ἔτους 1957, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

Ὁ μεταστάς ἦτο ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐχαρακτήριζε δὲ τοῦτον ἀγαθότης ψυχῆς καὶ πραότης ἡθους.

Ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία τοῦ ἀειμνήστου Ἱε-ράρχου ἐψάλη τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγίου Κωνσταντίνου Πειραιῶς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλά-δος κ. Θεοκλήτου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἡλείας κ. Γερμανοῦ, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου, Δημητριάδος κ. Δαμασκηνοῦ, Ζα-κύνθου κ. Ἀλεξίου Ἐάνθης κ. Ἀντωνίου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομου. Τὸν ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησε, Συνοδικῇ ἐντολῇ, ὁ Ἀρχιγραμμα-τεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Δαμασκηνός Παπαχρήστου.

Κύριος κατατάξει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

συρτῶν διὰ τρεῖς Μονὰς, διὰ τὴν κατασκευὴν ὁδοῦ Δάφνης - Καρυῶν καὶ προβλήτος Ἀγίας Ἀννης κ.ἀ. Ἐπίσης καταβάλλονται προσπάθειαι δι' ὀριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῶν «μισθωμάτων» διὰ νόμου.

Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως ἡ μὲν Πολιτεία συμπλη-ρώσῃ ταχέως τὰ προγραμματισθέντα ἔργα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἡ δὲ Ἐκκλησία, αἱ Μοναὶ καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ μεριμνήσωσι διὰ τὴν ἐπ'ἀνδρῶσιν τοῦ ἱεροῦ Τόπου διὰ νέων Μοναχῶν, ἵνα καὶ κατὰ τὴν ἀρχομένην δευτέραν χιλιετηρίδα τοῦ βίου του συνεχίσῃ τὴν ἱερὰν ἀποστολήν του τὸ «ζῶν Βυζάντιον» τοῦτο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ σύναξις τῆς Ἱεραρχίας.

Συνέρχεται εἰς ἱερὰν σύναξιν ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. «Θεσμός θεαρχικός καὶ πανίερος», κατὰ τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην. Διότι, κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου, ὅπου δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, ἐκεῖ καὶ Αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Καὶ ὅσον πλήθουσαι εἶναι αἱ φαίνουσαι λυχναί, τόσον ἀπλετώτερον «καὶ τὸ θεϊκώτερον φέγγος».

Διὰ τοῦτο, ἡ ἀναβίωσις τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ προὔξεν ἡσυχασμένην ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀνδρείᾳ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, ὅπου ὁ θεσμός ἀποσκοπεῖ εἰς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ εἰς ἀναγέννησιν τῆς κοινωνίας. Ἐμφαίνει δὲ τὴν θετικὴν φύσιν καὶ πολὺν σύνεσιν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅστις τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἀρραγοῦς τούτου θεμελίου τοῦ ἱστορικοῦ της βίου.

Πολλὰ καὶ σημαντικώτατα εἶναι τὰ συζητηθέντα θέματα. Ἀλλ' οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, μὲ πλήρη τὴν ἐπίγνωσιν τῆς κρίσιμότητος τῶν καιρῶν καὶ ἐμπεφορημένοι τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς ἀγιοτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι βέβαιοι, ὅτι διὰ τῶν κενῶν βουλευμάτων καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἀποφάσεων, θὰ καταστήσουν τὴν ἱερὰν ταύτην ἐν Κυρίῳ σύναξιν ἀνταξίαν τῶν προσδοκιῶν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους.

Σημαντικώτατον βῆμα.

Οἱ ψηφισθέντες ἐσχάτως νόμοι, τοὺς ὁποίους ἐμνημόνευσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς νέας Ἱερᾶς Συνόδου ἀποτελοῦν ἀναμφιβόλως σημαντικώτατον βῆμα πρὸς τὴν ἐν καταστάσει τοῦ καθ' ὅλον ἐφημεριακοῦ προβλήματος.

Ὡς ἐτόνισεν ὁ Μακαριώτατος, καὶ ὡς μὲ ἀπόλυτον σαφήνειαν καταδεικνύει τοῦτο ἐν τῷ δημοσιευμένῳ σήμερον ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἄρθρον τοῦ διαπρεπεῖς Καθηγητῆς κ. Καρμίρης, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τούτων, «θὰ ἐπιτευχθῇ μελλοντικῶς ἡ ἀνύψωσις τῆς στάθμης τῆς μορφώσεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ἡμῶν καὶ ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁμοιομορφία αὐτῆς, καθ' ὅσον ἅπαντες οἱ Ἱερεῖς τῆς δευτέρας κατηγορίας, οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ τῶν Ἀνωτέρων Φροντιστηρίων, θὰ κέντηται ὡς βάσιν τῆς μορφώσεώς των τὴν ἐγκύκλιον κλασσικὴν γυμνασιακὴν παιδείαν μὲ διαιρέσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιμόρφωσης, καὶ ἐπομένως θὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ κατ' οὐσίαν προσόντα διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς μισθοδοσίας, τῆς προαγωγῆς αὐτῶν κ.λ.π. Ὑπεράνω δὲ αὐτῶν θὰ ἴστανται οἱ τῆς πρώτης κατηγορίας Θεολόγοι Ἱερεῖς, ἐνῶ θὰ ἐκλείψωσι σὺν τῇ παρῶν τοῦ χρόνου οἱ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης κατηγορίας τοιοῦτοι».

Ἀναμφιβόλως τὸ ἐπίτευγμα τοῦτο εἶναι μεγάλης σημασίας καὶ ἀξίον ἰδιαιτέρου τονισμοῦ. Ὁρθότατα δὲ

τονίζεται, ὅτι γεννᾷ σοβαρὰς ἐλπίδας, ὅτι προσεχῶς θὰ καταστήται δυνατόν νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ πρὸς ἀνύψωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου προσπάθεια διὰ τῆς ἀνευρέσεως καὶ τοῦ τρόπου ἱκανοποιητικῆς ρυθμίσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ μισθολογίου.

«Ὁ συγχρονισμός» τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἀφορμῆς διαφορῶν «προοδευτικῶν» ἀποφάσεων καὶ ἐνεργειῶν ἐτεροδόξων τινῶν Ἐκκλησιῶν, δημοσιογράφοι τινὲς ἤρχισαν νὰ ἐκθειάζουν τὰς ξένας Ἐκκλησίας ἐπὶ προοδευτικότητι καὶ συγχρονισμῷ καὶ νὰ κατηγοροῦν τὴν ἡμετέραν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τοῦτ' αὐτὴ καθυστερημένη καὶ ἀσυγχρόνιστον. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των προσεκόμισαν οὐ μόνον τὸ ζήτημα τῆς «Ροτόντας», περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν ἤδη τὰ δέοντα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντι τοῦ Πνευματισμοῦ ὁρθοτάτην καὶ ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως στηριζομένην στάσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου.

Νομίζομεν, ὅτι οἱ δημοσιογράφοι οὗτοι ὁρμῶνται ἐξ ἐσφαλμένων προϋποθέσεων περὶ συγχρονισμοῦ καὶ προόδου. Λησμονοῦν δέ, ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι δογματικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρχαὶ ἔχουν αἰώνιον χαρακτῆρα καὶ εἶναι ἀναλλοίωτοι. Εἰς τὴν σταθερότητα δὲ αὐτὴν ἀκριβῶς ἐγκεῖται ἡ ἀξία των. Ἄν, ὡς ἐλέχθη, διὰ τὸν θαλασσοπόρον ἔχη ἀξίαν τινὰ ἡ μαγνητικὴ βελόνη, ἡ ἀξία αὐτῆς συνίσταται εἰς τὴν σταθερὰν καὶ ἀναλλοίωτον στροφὴν τῆς πρὸς τὸν Βορρᾶν. Καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἐγκεῖται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι προσανατολίζει σταθερῶς τοὺς θαλασσοπόρους τῆς ζωῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ὅθεν, ἀπὸ Ὁρθοδόξου σκοπίας, περὶ «συγχρονισμοῦ» δύναται νὰ γίνῃ λόγος μόνον δι' ἐπονομαστικὰ ζητήματα ἐξωτερικῆς μορφῆς, — καὶ πάλιν μόνον ὅταν αὕτη δὲν ἔχη συνφανθῇ μὲ τὴν πνευματικὴν οὐσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, — καὶ οὐχὶ διὰ ζητήματα, ὅπου ἔχουν σχέσιν μὲ τὰς αἰωνίους δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας ἢ μὲ τὰ καθγιασθέντα διὰ τῶν αἰώνων βιώματα τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν.

Ἀνάγκη συνεχοῦς διαφωτίσεως.

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡ Ἀστυνομία συνέλαβε καὶ πάλιν πολλοὺς «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» ἢ «χιλιαστάς», οἵτινες ἤσκουν προσηλυτισμὸν, διὰ νὰ προσεταιρισθῶν ὁπαδοὺς εἰς τὴν ἀντιχριστιανικὴν αἵρεσιν των. Ὡς δὲ διεπιστώθη, μετὰ τῶν συλληφθέντων ἦσαν καὶ κομμουνισταί, οἵτινες ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς αἰρέσεως ἐπεδίωκον νὰ παρασύρουν πολλὰ ἄτομα εἰς ἀντεθνικὰς ἐνεργείας.

Ὅθεν ἡ ἐνέργεια τῆς Ἀστυνομίας εἶναι κατὰ πάντα ἀξίεπαινος καὶ ἀξία ἐξάρσεως. Ὡς ἐγράφη ὁρθότατα εἰς ἐγκριτον πρωτὴν ἐφημερίδα, ἡ προστασία τῶν πολιτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι λόγω τῆς ἐλλείψεως μορφώσεως δὲν δύνανται ν' ἀντιληφθῶν τὴν παγίδα, εἶναι ὑποχρέωσις τῆς πολιτείας. Ἀλλὰ παραλλήλως, ἔχουν καὶ οἱ πολῖται καθήκον νὰ βοηθοῦν τὴν Πολι-

τείαν εις τὴν προσπάθειάν της. Ἡ ὑποχρέωσις δὲ τῶν πολιτῶν συνίσταται, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰς τὸ νὰ μὴ παραμελοῦν νὰ καταγγέλλουν εἰς τὰς ἀρχὰς πᾶσαν προσπάθειαν, ἥτις ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπονομεύει τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους μας. Ἡ ἐκ μέρους δὲ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν παραγόντων διαφώτισις τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει νὰ εἶναι συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος.

Φροντιστήριον Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ὁ «Πανελλήνιος Σύνδεσμος φίλων Βυζαντινῆς μουσικῆς» παρουσιάζει ἐσχάτως ἀξιέπαινον δραστηριότητα. Δὲν διοργανώνει μόνον ὁμιλίας, διαλέξεις καὶ τὴν τέλεσιν κατασκευαζομένων Βυζαντινῶν Ἑσπερινῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ τροπάρια ψάλλονται ὠραίστα ὑπὸ Βυζαντινοῦ χοροῦ. Παραλλήλως ἀπεφάσισε τὴν ἰδρύσιν «Φροντιστηρίου Βυζαντινῆς Μουσικῆς». Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἀφ' ἑνὸς ἡ ὁργάνωσις χορῶν τῶν Ἱ. Ναῶν ἀπὸ νεαρὰ πρόσωπα, διαθέτοντα μίαν θεωρητικὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατάρτισιν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ προετοιμασία ἐκείνων, οἵτινες ἐπιθυμοῦν διὰ τῆς παρακολουθήσεως μεταγενεστέρως ἀνωτέρων μαθημάτων Βυζαντινῆς Μουσικῆς νὰ καταστοῦν ἱεροψάλται.

Ὡς εἶναι φανερόν, πάντες ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν προβολὴν τῶν παραδόσεών μας, δέον νὰ ἐνισχύσουν τὴν ὠραίαν αὐτὴν προσπάθειαν. Ἰδίως οἱ Ἐφημέριοι, οἱ ἱεροψάλται, οἱ κατηχηταὶ καὶ οἱ διευθύνται τῶν σχολείων ἔχουν καθήκον, ὅπως προτρέψουν τοὺς παρουσιάζοντας τὴν ἀνάλογον ἔφεσιν ἐφήβους καὶ νέους νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Φροντιστήριον. Ἡ ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν αὐτοῦ θὰ εἶναι μία σπουδαία συμβολὴ εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀνύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους μας.

«Πανεπιστήμιον ἀθεΐας».

Ἡ ἀναγραφείσα εἰς τὸν τύπον εἰδησις, καθ' ἣν ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν παρὰ τὰ Περσικὰ σύνορα ἰδρύσιν «Πανεπιστημίου ἀθεΐας», διδάσκοντος τὴν ὑπὸ τοῦ Μαρξισμοῦ ἐπιχειρουμένην ἐπιστημονικὴν θεμελίωσιν τῆς ἀθεΐας, μόνον οἶκτον δύναται νὰ προκαλέσῃ.

Τὸ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις, —παρὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψεν εἰς τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἐκκλησίας» ἐκλεκτὸς συνεργάτης αὐτῆς—, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς θεωρητικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀθεΐας, ἀποδεικνύει τὴν ἀνίαντον πνευματικὴν μωροπλίαν καὶ τυφλότητα, ἐξ ἧς πάσχει ὁ κομμουνισμός. Μόνον ἡ χονδροειδὴς ἄγνοια τῆς Ἱστορίας τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς Γνωσιολογίας, τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀστείαν ἀπόφασιν νὰ ἰδρυθῇ εἰδικὸν Πανεπιστήμιον πρὸς διάδοσιν τῆς ἀθεΐας.

Εἶθε νὰ ἐπεκταθοῦν.

Χαίρομεν ὅλως ἰδιαιτέρως, διότι οἱ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» ὑποδειχθέντες πρὸ τινων μηνῶν διάφοροι τρόποι καλλιεργείας τοῦ λειτουργικοῦ πνεύματος ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐχρησιμοποιήθησαν ἤδη μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Μεταξὺ τῶν τρόπων τούτων, εἶχον τοις αἰ ἐκδρομαὶ εἰς «ἐξωκκλήσια», καὶ ἡ ἐπίσκεψις ναῶν, ἡ ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῆς οἰκογενείας καλλιέργεια τῆς Ἱερᾶς χειροτοχίας κ.λ.π.

Ὡς πληροφοροῦμεθα ἐκ γνωστοῦ χριστιανικοῦ παιδικοῦ περιοδικοῦ, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος πολλοὶ μαθηταὶ, παρακινήθεντες ἀξιεπαίντως ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἔκαμαν ἐξορμήσεις διὰ τὴν περιποίησιν πολλῶν «ἐξωκκλησιῶν». Ἀφῆρσαν τὸν κοριοστὸν ἀπὸ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ λειτουργικὰ βιβλία, ἐκαθάρισαν τοὺς νελοπίνακας καὶ τὰ στασίδια, ἐκαθάρισαν τὸν περίβολον ἀπὸ ἀγριόχορτα, ἔκτισαν «πεζούλια», ἐστίλωσαν τὰ μετάλλινά ἀντικείμενα, ἡσβέστωσαν τοὺς τοίχους. Μία μάλιστα μαθήτρια τῆς Ἀμερικῆς ἔγραψε ἱερὰ καλύμματα ἁγίας Τραπέζης καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς τὰ «ἐξωκκλήσια» τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τοιαῦτα ἐκδηλώσεις δημιουργοῦν μόνιμα βιώματα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων καὶ συνδέουν αὐτοὺς μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτὸ εὐχόμεθα, ὅπως αἱ τοιαῦτα ὠραῖαι προσπάθειαι ἐπεκταθοῦν, χρησιμοποιουμένων καὶ τῶν ἄλλων μέσων τῆς καλλιεργείας τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῶν νέων.

Τὸ «Μουσεῖον Παπαδιαμάντη».

Νέον δείγμα τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ δεικνύει ὁ Ὑπουργὸς Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ὑπὲρ τῆς ἀναζωπυρρήσεως τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πνεύματος καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν πνευματικῶν κεφαλαίων καὶ θησαυρῶν τοῦ ἔθνους μας εἶναι καὶ ἡ ληφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόφασις, ὅπως ἡ ἐν Σκιάθῳ οἰκία τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη μεταβληθῇ εἰς μουσεῖον. Περαιτωθείσης ἤδη τῆς ἐπισκευῆς τῆς οἰκίας ταύτης καὶ ἐντελεσθείσης ἐπὶ τῆς προσόψεως αὐτῆς μαρμαρίνης πλακὸς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου μας, πρόκειται προσεχῶς νὰ ἀρχίσῃ ἡ περισυλλογὴ τῶν ἐκθεμάτων τοῦ «Μουσείου Παπαδιαμάντη».

Ἡ «Ἐκκλησία» πιστεύει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ διαθέσῃ πάσας τὰς ἀναγκαίας πιστώσεις, ἵνα τὸ μουσεῖον τοῦτο οργανωθῇ ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον καὶ περιλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Παπαδιαμάντη.

Πρὸ πάντων, πρέπει νὰ καταβληθῇ ἰδιαιτέρα προσπάθεια, ὥστε διὰ τῶν ἐκθεμάτων τοῦ Μουσείου νὰ ἐξαίρηται ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔργου τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς Σκιάθου καὶ ἡ μυστικὴ γοητεία, τὴν ὁποίαν τοῦτο ἀσκεῖ ἐπὶ τὰς ψυχὰς μας, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἀντλεῖ ἐκ τῆς μυστικῆς πηγῆς τῶν Ἑλληνορθόδοξων παραδόσεων τοῦ ἔθνους μας καὶ εἶναι ἐμβεβαπτισμένον ἐξ ὁλοκλήρου ἐντὸς τῶν ζωοποιῶν τῆς ρεῖθρον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Κατά την συνεδρίαν της 'Ι. Συνόδου τη 14η 'Οκτωβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἀνεκοίνωσε τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυροῦ Ἀμβροσίου. Εἶτα ἡ 'Ι. Σύνοδος προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν διὰ καταστάσεως τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Δράμας, προβάσα δὲ εἰς τὴν κατὰ νόμον ἐκλογὴν ἀνέδειξε ὡς μητροπολίτην Δράμας τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Γρεβενῶν κ. Φιλίππον. Περὶ τὸ τέλος τῆς συνεδρίας ἡ 'Ι. Σύνοδος κατήλθεν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅπου ἐτελέσθη κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν τὸ Μέγα Μήνυμα τοῦ Σεβ. ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Δράμας κ. Φιλίππου, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐψάλη Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυροῦ Ἀμβροσίου.

— Ἡ 'Ιερά Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῇ τῆς 17ης τρέχοντος μηνὸς 'Οκτωβρίου, ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ ἐν τῷ Κεντρικῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Συνδικὰ Μέλη, ἤτοι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος καὶ Κίτρους κ. Βαρνάβας, μετὰ τοῦ Γενικοῦ Δ/ντοῦ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Ἀ. Φυτράκη, ἐν συνεννοήσει δὲ καὶ μετ' ἐκπροσώπων τῶν Ὁρησκευτικῶν Ὁργανώσεων, προβῶσιν εἰς τὸν καταρτισμὸν ἐνιαίου προγράμματος διδασκίας ὕλης ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς σχολείοις, βάσει

Ἀπαράδεκτα καὶ καταστρεπτικά.

Πᾶς τις ἔχει δικαίωμα νὰ φρονῇ ὅ,τι θέλει διὰ τὰ ζητήματα τῆς σχέσεως τῶν δύο φύλων. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου νὰ παρουσιάζωνται Ἕλληνες, οἵτινες δημοσίᾳ διακηρύττουν καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ ἀγνότης καὶ ἡ παρθενία βλάπτει τὰς Ἑλληνίδας καὶ ὅτι αὐταὶ πρὸ τοῦ γάμου των ἐπιβάλλεται χάριν τῆς «ψυχοσωματικῆς των ἰσορροπίας(!)» νὰ ἔχουν ἐλευθέρας γενετησίους σχέσεις μετ' ἀνδρῶν, ὑπάρχει μεγάλῃ ἀπόστασις.

Τὰ αὐτόχρημα «λαοκρατικά» αὐτὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥωσίαν ἤρχισαν σήμερον νὰ καταδικάζωνται, εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτα καὶ τοῦτ' αὐτὸ ὀλέθρια. Ταῦτα δὲ ἀποβαίνουν ἐτι ὀλεθριώτερα, ὅταν προπαγανδίζονται ὑπὸ «Ἑλλήνων», διεκδικούντων τὸν τίτλον τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ καθοδηγητοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀχαλίνωτος ἐλευθερία εἰς τὴν διάδοσιν τοιοῦτων συνθημάτων. Διὰ τοὺς διαδίδοντας ταῦτα ὁ μὲν Λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει, ὅτι οὗτοι «ἐλευθερίαν ἐπαγγέλλονται, αὐτοὶ δούλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς», ὁ δὲ ἱερός πατήρ προσθέτει «ἄνδρες οἱ νομοθετοῦντες, καὶ κατὰ γυναικῶν ἡ νομοθεσία». Ἡ διάδοσις τοιοῦτων ἰδεῶν εἶναι ἀσυγκρίτως καταστρεπτικώτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ἡ νοθεία τῶν τροφίμων ἢ τῶν φαρμάκων. Δι' αὐτὸ ἡ μὲν Πολιτεία πρέπει νὰ λάβῃ μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, αἱ δὲ Ἑλληνίδες πρέπει νὰ κλείνουν τὰ ὦτά των εἰς τοιαῦτα συνθήματα, τὰ ὁποῖα ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ καταβιβάσουν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου, εἰς τὸν ὅποιον τὰς ἀνεβίβασεν ἡ Ἑλληνορθόδοξος Παράδοσις. Πρέπει αὐταὶ νὰ ἐννοήσουν καλῶς, ὅτι μόνον μένουσαι πισταὶ εἰς τὰς ὥρας παραδόσεις μας θὰ διατηρήσουν τὴν ἀξιοπρέπειάν των καὶ δὲν θὰ ὀδηγηθοῦν εἰς ἀφόρητον δυστυχίαν καὶ ἀξιοθρηνητοὺς συμφοράς.

τοῦ ὁποίου θὰ συνταχθῶσιν ἐνιαῖα κατηχητικὰ βοηθήματα δι' ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὁμοιόμορφον ἐν αὐτοῖς θρησκευτικὴν ἀγωγὴν. Ὡσαύτως ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἰσχύσῃ προηγουμένη ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, περὶ καταργήσεως τῶν σημάτων τῶν κατηχητικῶν σχολείων, προκειμένου νὰ μελετηθῇ καὶ τὸ θέμα τοῦτο καὶ καθορισθῇ γενικὸν ἐνιαῖον σῆμα, διὰ τὴν ὁμοιόμορφον ἐμφάνισιν τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 21ης 'Οκτωβρίου ἡ 'Ι. Σύνοδος ἐνέκρινε τὸν ὑπὸ τῆς Συνδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λήμνου κ. Διονυσίου, Κίτρους κ. Βαρνάβα καὶ Ξάνθης κ. Ἀντωνίου καταρτισθέντα κανονισμὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς καταρτισθὲν πρόγραμμα τῶν συνεδριῶν τῆς ὁλομελείας τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν ὁρισθεῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τὸν συζητηθησομένων θεμάτων.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Εἰς τὸν ἄρτι χειροτονηθέντα θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονα, διατελέσαντα μέχρι τοῦδε Διευθυντὴν Θεοῦ Κηρύγματος παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ, ἐγένετο τῇ 11ῃ 'Οκτωβρίου τιμητικὴ δεξίωσις, καθ' ἣν μετὰ προσφώνησιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρ. Φυτράκη, εἰς ἣν ἀπήντησεν ὁ τιμώμενος, προσεφέρθη εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ συνεργατῶν του ἀναμνηστικὴ Ἀρχιερατικὴ ράβδος.

Τὴν πρωΐαν τῆς 15ης 'Οκτωβρίου ἐτελέσθη ἐν τῇ 'Ι. Ἰονῇ Πεντέλῃ ὁ Ἀγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς τετάρτης περιόδου τοῦ «Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομου, ἐκπροσωποῦντος τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον. Κατὰ τὴν τελετὴν ὠμίλησεν ὁ Γεν. Δ/τῆς τῆς Ἀπ. Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἀνδρ. Φυτράκης καὶ ὁ Δ/τῆς τοῦ Φροντιστηρίου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Στέφανος Ἰατακούλιας.

Τὴν πρωΐαν τῆς 16ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτελέσθη ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ ὁ ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῆς λειτουργίας αὐτοῦ διὰ τὸν νέον ἀκαδ. ἔτος Ἀγιασμὸς ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωπήσαντος τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ὅστις ὠμίλησεν ἐπικαίρως πρὸς τοὺς φοιτητάς. Ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ Γεν. Διευθυντῆς Καθηγητῆς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, ὅστις ὑπέμνησε τοὺς σκοποὺς τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ διέγραψε τὰς ἐναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεις τῶν τροφίμων αὐτοῦ καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν προσδοκίας τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν διὰ τὸν νέον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἡλλόγησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' Ἀγιασμοῦ, τελεσθέντος ὑπ' αὐτοῦ τὴν πρωΐαν τῆς 20ῆς 'Οκτωβρίου. Μετὰ τὴν ἱερὰν τελετὴν ὠμίλησεν ἡ Α. Μακαριότης ὑπογραμμίσας τὸ ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχαριστήσας πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν σύστασιν καὶ τοὺς ἐργαζομένους διὰ τὴν εὐρύστην λειτουργίαν αὐτῆς. Ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ Γεν. Διευθυντῆς Καθηγητῆς κ. Ἀνδρ. Φυτράκης, ἰδιαίτερος τόνισας τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ πνευματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου τῶν Διακονιστῶν. Ἐν τέλει, ἡ Διευθυντρία τοῦ Ἰδρύματος Δις Σοφία Μουρούκα ἐχαίρετσε τὰς νέας τροφίμους τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν καὶ τοῦ μετ' αὐτῆς συστεγασμένου Οἴκου Φοιτητρίας καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὰς δόχνας καὶ παραινέσεις.

Εἰς τὸν ἐν Ἐλευθερουπόλει τῆς Νέας Ἰωνίας ἐνοριακὸν ἑορτασμὸν τῆς «Ἑβδομάδος τοῦ Σπορέως», τῇ 12-19 'Οκτωβρίου, ἔλαβον μέρος, ὠμίλησαντες ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὁ Διευθυντῆς Ὁρησκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου Αἰδέσ. Πρωτ. κ. Ἐμμ. Γ. Μυτηλιναῖος, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν σχετικῶν ὁμιλιῶν, ὁ Διευθυντῆς 'Ι. Ἐξομ. Παν. Ἀρχιμ. κ. Παντελ. Μπαρδᾶκος, ὁ ὑποδιευθυντῆς τοῦ Θεολογ. Οἰκοτροφείου Πανοσ. Ἀρχ. κ. Παντελ. Χρυσοφάκης καὶ ὁ Πανοσ. Ἀρχ. κ. Ἀλέξανδρος Καντώνης.

— Τὴν 12ην λήξαντος μηνὸς ἐτελέσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἡ ἑναρξιν τῶν Ὁμιλιῶν τῆς «Φωνῆς Κυρίου», αἱ ὁποῖαι θὰ γίνωνται ἐν τῇ αὐτῇ αἰθού-

ση και κατά τὸ ἔτος τοῦτο ἐκάστην Κυριακὴν 7 μ.μ. ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ 'Απ. Διακονίᾳ Δ/ντοῦ Θρησκ. Διαφωτίσεως, Τύπου καὶ 'Ιεραποστολῆς Αἰδεσ. Πρωτ. κ. 'Εμμ. Γ. Μυτιληναίου.

'Ωσαύτως ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν ὁμιλιῶν τοῦ ἐν τῇ Καλλιθέᾳ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας λειτουργούντος Θρησκ. Συλλόγου «'Ανθρώπους» ὁ Δ/τῆς Θρησκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου, τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Τρίτης, 21 λήγοντος.

'Εκτυπωθεὶς ἐτέθη ἡδη εἰς κυκλοφορίαν ὁ «'Ημεροδείκτης τῆς 'Εκκλησίας» τοῦ ἔτους 1959, ὅστις ἐκτός τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὕλης, περιέχει ἀκριβῆ καὶ εὐσύνοπτον ἐκθεσιν περὶ τῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας καὶ τῶν θεσμῶν αὐτῆς καὶ περὶ τῶν πλανῶν τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐργαζομένων ξένων προπαγανδῶν πρὸς διαφώτισιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος. 'Επικαίρως δὲ κοσμεῖται τὸ πλῆσιον αὐτοῦ διὰ βυζαντινῆς αἰκῆς τοῦ «Στύλου τῆς 'Ορθοδοξίας» 'Αγίου 'Αθανασίου τοῦ Μεγάλου. Τιμᾶται μετὰ τοῦ πλαισίου δρχ. 10.

'Εξεδόθησαν προσέτι δύο διαφωτιστικὰ Φυλλάδια ὑπὸ τοὺς τίτλους «Διατὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν μας» καὶ «'Η Διακόνισσα καὶ τὸ ἔργον τῆς».

'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

Τῇ 14ῃ 'Οκτωβρίου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητος ἐδέχθη τὸν Πρεσβυτὴν τῆς 'Ελλάδος εἰς Βελιγράδιον κ. Τσακαλῶτον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Εφημερίδος «'Ημέρα τῶν Πατρῶν» κ. Ριζόπουλον.

Τὸ ἀπόγευμα προήδρευσε συνεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῇ 15ῃ 'Οκτωβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Γενικὸν Πρόξενον τῆς 'Ελλάδος εἰς Κωνσταντινούπολιν κ. Δρακούλην, τὸν 'Υπουργὸν κ. Εὐταξίαν, τὸν ἱατρὸν κ. Κλαμπάσαν, τὸν Βουλευτὴν κ. 'Αποσκίτην καὶ τὸν τ. 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Δασκαλάκην.

Τῇ ἐπομένῃ, 16ῃ 'Οκτωβρίου, ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν τ. 'Υπουργὸν κ. Φωκ. Ζαΐμην. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προσήλθε καὶ ὑπέβαλε τὰ σεβάσματα αὐτοῦ τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῶν 'Ιεροσαλτῶν.

Τῇ 17ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Διοικητὴν τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζίης κ. Δ. Χέλμην, τὸν Βουλευτὴν κ. Μακρόπουλον, τὸν ἱατρὸν κ. Λαδόπουλον καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ 'Ακτημόνων Κληρικῶν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ 'Εσπερινοῦ ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ 'Οσίου Λουκά.

Τῇ 19ῃ 'Οκτωβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ 'Εσπερινοῦ ἐν τῷ πανηγυρίζοντι 'Ι. Ναῷ 'Αγίου Γερασίμου Ζωγράφου.

Τῇ 20ῃ 'Οκτωβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν ὁμότιμον Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Π. Τρεμπέλαν. 'Εδέχθη ὡσαύτως τὸν Γυμνασιάρχην κ. Ροῦντον καὶ τὸν 'Επιμελητὴν τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Οἰκονομίδη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ 'Οφθαλμιατρείου 'Αθηνῶν.

Τῇ 21ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ὁ 'Υπασπιστὴς τῆς Α.Υ. τοῦ Διαδόχου κ. 'Αρναούτης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζίης κ. Καρυωτάκην.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῇ 22ᾳ 'Οκτωβρίου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τῆς Συνδικτικῆς 'Επιτροπῆς τῶν Σχέσεων μετὰ τῶν ξένων 'Εκκλησιῶν.

Αὐθημερὸν ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς 'Εταιρείας Προστασίας Γήρατος, τὸ

ὁποῖον ἐπέδωκε εἰς τὸν Μακαριώτατον ψήφισμα, δι' οὗ ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος Πρόεδρος αὐτοῦ. 'Ο Μακαριώτατος ἠὺχαρίστησε θερμῶς καὶ ἐξήρε τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ χεимаζομένου γήρατος. 'Εδέχθη ὡσαύτως τὸν τ. 'Υπουργὸν κ. Δαβάκην, τὸν Βουλευτὴν κ. Λαμπρινάκον, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γεωργιάδην, τὸν 'Ανώτερον Διοικητὴν Χωροφυλακῆς Πελοποννήσου, τὸν τ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Γόντικαν καὶ τὸν Βουλευτὴν κ. Μαλαμίδαν.

Τῇ 23ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Διευθυντὴν 'Εκκλησιῶν τοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν, τὸν 'Αμερικανὸν 'Ιερέα κ. Μύλλερ, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Βασ. Βέλλαν, τὸν τ. 'Υπουργὸν κ. Μπουρδάραν καὶ τὸν Θεολόγον Καθηγητὴν κ. 'Αρβανίτην.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προέστη ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ 'Αγίου Κωνσταντίνου Πειραιῶς τῆς Νεκρωσίμου 'Ακολουθίας κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ 'Ολυμπίας κυροῦ Χρυσοστόμου.

Τῇ 24ῃ 'Οκτωβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη κατὰ σειράν τὸν Ναύαρχον ἐ.ἀ. κ. Σακελλαρίου, τὸν δημοσιογράφον κ. Κυριακάπουλον, τὸν 'Υπουργὸν Συγκοινωνιῶν κ. Κονίτσαν, τὸν Βουλευτὴν κ. Παπαηλιοῦ, τὸν Βουλευτὴν κ. Παπαρηγόπουλον, τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζίης κ. Καρυωτάκην καὶ ἐπιτροπὴν ἐνοριτῶν τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος Σταδίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προσήλθε καὶ ὑπέβαλε τὰ σεβάσματα αὐτοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ νεοϊδρυθέντος Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ 'Υπαλλήλων 'Ι. Συνόδου, 'Αρχιεπισκοπῆς κ.λ.π.

— 'Ο Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα 'Οκτώβριον ἐ.ἐ. ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν 'Αθηνῶν.

Τῇ 2 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. προήδρευσε συνεδρία τῆς Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ 'Ορφανοτροφείου Ναοῦ Παναγίας Γρηγορούσης.

Τῇ 4 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. προήδρευσε συνεδρία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῇ 5 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου 'Αντωνίου - Πατησίων.

Τῇ 18 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. προήδρευσε συνεδρία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῇ 19 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 'Ηλιουπόλεως.

Τῇ 21 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. προήδρευσε συνεδρία τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

Τῇ 27 'Οκτωβρίου ἐ.ἐ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου εἰς τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» ἑορτασμὸν τῆς 'Εθνικῆς 'Εορτῆς τῆς 28ης 'Οκτωβρίου.

— 'Ο Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος 'Αχαΐας κ. Παντελεήμων κατ' ἐντολὴν τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, προστάτου τῶν ἑορταζόντων ἱεροσαλτῶν, ἐτέλεσεν ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ Χρυσοσπηλαιωτίσης τὸν ἑσπερινόν, ὠμίλησας καταλλήλως καὶ τὴν ἐπομένην 1 'Οκτωβρίου τὴν θείαν λειτουργίαν ὠμίλησας καὶ πάλιν. Τῇ 2ᾳ 'Οκτωβρίου ἐτέλεσε τὸν 'Εσπερινόν ὠμίλησας ἐπικαίρως ἐν τῷ ἑορτάζοντι 'Ι. Ναῷ 'Αγ. Διονυσίου 'Αρεοπαγίτου. Τῇ 5ῃ 'Οκτωβρίου, κατ' ἐντολὴν τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ἐτέλεσεν ἐν Καπνικαρέᾳ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Γεωργίου Φωτεινοῦ. Τῇ 6ῃ 'Οκτωβρίου, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον, παρέστη ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς «Παγκοσμίου 'Ημέρας τοῦ Παιδιοῦ». Τῇ 6ῃ 'Οκτωβρίου προέστη τῆς Κηδεῖας ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ 'Αγ. Κων/νου Αἰγάλεω τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Γεωργίου Παπαδημητρίου, ἐκφωνήσας σχετικὸν ἐπικήδειον. Τῇ 16ῃ 'Οκτωβρίου προέστη τῆς Κηδεῖας ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ 'Αγ. 'Ανδρέου Πατησίων τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Παναγιώτου Δημοπούλου, ἐκφωνήσας τὸν ἐπικήδειον. Τῇ 18ῃ 'Οκτωβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον 'Αρχι-

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 63/2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς α) Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν, β) Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἀρεῶς, γ) Ἀγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων, δ) Ἀγίου Σπυρίδωνος Σταδίου καὶ ε) Ἀγίου Ἀρτεμίου Γούβας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς διακονικὰς ταῦτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16ῃ Ὀκτωβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

'Ιερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46,47, καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ εἰς Σκουτεσιᾶδι Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἅγιος Νικόλαος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 1958

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος

ἐπίσκοπον ἐν Πανηγυρικῷ Ἑσπερινῷ ἐν Ἀγ. Γεωργίῳ Νέας Ἰωνίας ὁμιλήσας καταλλήλως.

Τῇ 29ῃ Ὀκτωβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β'. Πανελληνίου Συνεδρίου Δημοτικῶν ὑπαλλήλων. Τῇ 19ῃ Ὀκτωβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐν τῷ Πανηγυρικῷ Ἑσπερινῷ ἐν Ἀγ. Ἀρτεμίῳ (Γούβας) ὁμιλήσας ἐπικαίρως.

Τῇ 21ῃ Ὀκτωβρίου ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου προέπεμψεν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Κον Χριστοφόρον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ, ἀναχωρήσαντα δι' Αἴγυπτον.

Τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου ταῖς εὐλογίαις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐτέλεσε τὴν Θείαν λειτουργίαν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελοφόρου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως.

'Ιερὰ Μητρόπολις Μηθύμνης

Τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου εἰς τὴν φερώνυμον Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἰγνατίου (Λειμώνος) διεξήχθη ἡ πανήγυρις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Κτίτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἰγνατίου, ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης, τοῦ Ἀγαλλιανοῦ. Ἐν μέσῳ μεγάλης κοσμοσυρροῆς πιστῶν, διεξήχθη τὴν παραμονὴν ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ ἡ ὁλονύκτιος Ἀγρυπνία. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐγένετο εἰς τὸν περίβολον τῆς Μονῆς, ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ Κτίτορος καὶ ἄλλων Ἀγίων Λειψάνων. Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁμιλήσας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Κωνσταντῖνος, ὅστις καὶ προέστη ὧν τῶν σχετικῶν Ἀκολουθιῶν.

— Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς καὶ Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος Μηθύμνης-Καλλονῆς τῶν ἐκ τῆς Ἑπαρχίας Μηθύμνης καταγομένων καὶ ἐν Ἀμερικῇ διαβιούντων ὁμογενῶν προσέφερεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μηθύμνης κ. Κωνσταντῖνον δολλάρια τρεῖς χιλιάδας (ἀριθ. 3000), ἵνα διὰ τούτων ἀγορασθῇ τὸ καταλλήλον οἰκόπεδον πρὸς ἀνέγειρσιν Διδασκτηρίου τοῦ Γυμνασιακοῦ Παραρτήματος Καλλονῆς. Τὸ οἰκόπεδον ἤδη ἡγοράσθη, ἐντὸς δὲ ὀλίγου χρόνου, περαιουμένων τῶν σχετικῶν διατυπώσεων, θὰ γίνῃ ἡ ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως.

— Ὁμοίως ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν Κυρία Ὀλγα Ἰωάννου Βέβου δι' ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μηθύμνης ἀνεκοίνωσεν, ὅτι δωρεῖται ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Γυμνασιακοῦ Παραρτήματος ἓνα ἀγρὸν ἀξίας περίπου 18.000 δραχμῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης διεβίβασεν ἀρμοδίως εἰς τοὺς ἀνωτέρω εὐγενεῖς δωρητὰς θερμότηας εὐχαριστίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὴν 3ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λένινγκραντ Ἀλέξανδρος Ἰβάνοβιτς Μακαρόβσκυ, ὁ ὁποῖος ὑπήρξεν εἰς τῶν ἐμβριθεστέρων μελετητῶν τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διαλευκάνας, βάσει τῶν τελευταίων ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἐρευνῶν, πλεῖστα προβλήματα τοῦ κλάδου του.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀφιερώνει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 7 τεῦχος τοῦ 1958 δέκα ὁλοκλήρους σελίδας εἰς τὸν βίον καὶ τὴν πλουσίαν ἐκκλησιαστικὴν δράσιν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυροῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

— Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 8 τεῦχος τοῦ 1958 τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ δημοσιεύεται τὸ κείμενον τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Μόσχας κ. Ἀλέξιον, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζεται ὅτι οἱ δεσμοὶ μεταξὺ τῆς Ρωσικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ συσφιγχοῦν ἐτι περισσότερον ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀθῶς καὶ ὁ ρωσικὸς μοναχισμὸς», ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Μόσχας κ. Λεωνίδας ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ἴδιον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐνδιαφέρον ἀρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπογραμμίζει τὰς στενὰς πνευματικὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ ρωσικοῦ μοναχισμοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς ἐπεσκέφθη τὸν Στρατάρχην Τίτο, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνωμίλησεν περὶ τῆς προσφάτως ἰδρυθείσης «Μακεδονικῆς Ἐκκλησίας».

— Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησε τὸ β' τεῦχος τοῦ ἐπιστημονικοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ «Pravoslavno misao», τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν ὀρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας. Περιλαμβάνει ἑννέα ἀρθρα, ἐκ τῶν ὁποίων παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιανικὰ μοτίβα εἰς τὴν νεωτέραν σερβικὴν λογοτεχνίαν» πρωτότυπον ἀρθρον τοῦ πρωθιερέως Ντέσιμιρ Νοβάκοβιτς. Ἐκ τοῦ ἀρθρου τούτου φαίνεται ὅτι τὰ καλύτερα ἔργα τῆς νεωτέρας σερβικῆς λογοτεχνίας διαπνέονται ὑπὸ ὀρθοδόξου σκέψεως καὶ ὀρθοδόξου ἠθικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1958 συνεπληρώθησαν 50 ἔτη ἀπὸ τῆς χειροτονίας τοῦ γνωστοῦ Βουλγάρου θεολόγου, πρωτοπρεσβυτέρου κ. Στεφάνου Τσανκῶφ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτῃ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας «Τσερκόβεν Βέστνικ» ἀφιερώνει τὸ κύριον ἀρθρον τοῦ φύλλου του τῆς 27ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ κ. Τσανκῶφ, ἐξαίρου τὴν ποιμαντορικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν δράσιν του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀγγελίαν, δι' ἧς ἐκαλοῦντο οἱ βουλομένοι ἐκ τῶν Αἰδεσιμωτάτων Ἐφημερίων, ὅπως δηλώσωσιν ὅτι ἐπιθυμοῦσιν ν' ἀναλάβωσιν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς, διευκρινίζεται, ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον νὰ ὑποβάλωσιν αἴτησιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης. Οὗτοι δέον νὰ ᾧσιν ἡλικίας κάτω τῶν 45 ἐτῶν, ἔγγαμοι κατὰ προτίμησιν καὶ νὰ κατέχωσι στοιχεῖα τοῦλάχιστον τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α.Ν. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Σουνίῳ Ἱ. Ναοῦ Κ. Θεοτόκου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι Ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 16ῃ Ὀκτωβρίου 1958.

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Λόγγου τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Αἴγιον τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1958.

† Ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ κωδικοποιηθέντος Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἀγίου ΤεσσαράκονταΜαρτύρων Λαρίσης. 2) Ἀγίου Χαραλάμπους Νίκης—Αχιλλείου. 3) Ἀγίου Ἀθανασίου Ζαπτείου καὶ 4) Ἀγίου Κωνσταντίνου Φαλάνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1958

† Ὁ Λαρίσης Δημήτριος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Στερουμένου τοῦ ἐν Ρίῳ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενην ἐφημερίδα, ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων τῶν.

Ἐν Πάτραις τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου 1958

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος.

Περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς σепτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος εἰς εἰδικὸν τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας».

Ο "ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,"

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959 ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: Περιέχει, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὕλης, τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γνώμας κορυφαίων ξένων ἐπιστημόνων καὶ κληρικῶν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἀναίρεσιν τῶν διδασκομένων ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐν Ἑλλάδι ἀντορθόξων προπαγανδῶν. Τὸ πλαίσιον τοῦ κοσμεῖται δι' ὠραιστάτης βυζαντινῆς εἰκόνος τοῦ «Στύλου τῆς Ὁρθοδοξίας» Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου.

ΤΙΜΑΤΑΙ (μετὰ τοῦ πλαισίου) ΔΡΧ. 10.

Εἰς ὁμαδικὰς παραγγελίας Ἐνοριῶν παρέχεται ἔκπτωσης 20%

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰωάννου Καμῖρη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.

Νομοθετικὸν Διάταγμα, ὑπ' ἀριθ. 3859, «περὶ τρόπου πληρώσεως κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων παραμεθρίων Ἱ. Μητροπόλεων καὶ ρυθμίσεως Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων».

Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδου, Οἱ πρόμαχοι τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας. Ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως.

Πρωθ Νικ. Παπαδοπούλου, Ἀπὸ τὴν ἀγνωστον ἱστορίαν τοῦ 1821. Σαλῶνων Ἡσαΐου αἵτησις κληρονόμων.

Συμπληρωματικὰ τινα περὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Νεκρολογία.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Βιβλιογραφία.

Ἐ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.